

ze světa živých, Ieronýmus otevře vstupní branku a mezi zbylé kostlivce vběhne znavený a o to rozlícenější Nif Bouřlivák, až budou létat suché úlomky kostí na všechny strany. A střelci ve svém snažení nepoleví a budou pálit po zadních řadách nemrtvého hrozu. Branku pochopitelně zašpuntuje někdo s aktivovaným kouzlem ochrany ze svitku Vestovy alchymistické provenience. Možná Otakáro Vesta samotný, jenž se vůbec netvářil, že by se chtěl takhle v noci prohánět po prokletě úzkých zdech hradby. Na takovéhle kousky tady byli jiní, služebně mladší. A potom už zbylo jen pěkně vytrhat z kosterních ostatků nezlámané šípy a přesunout se dál. Takhle to tedy Nurnští naplánovali, takhle to tedy provedli. Chladnokrevnou funkčnost plánu si pochopitelně nejprve vyzkoušeli na psech zdivočelých hlady a dopilovali drobné nedostatky. Nemrtví, respektive objekty, jak jim říkali jejich tvůrci a také běličí kostí, neměli žádnou naději. Před půl třetí ranní došly šípy a zůstal poslední ghúl, kterého zemdlelý Nif usmažil zeleným bleskem z prstenu. Nurnští si rozložili ležení kolem skomírajícího ohně a vůdce rozhodl o jménech a pořadí pro varty na zbytek noci. První nebožák se otupěle sunul po žebříku na strážní post a polohlasem klel. Jenom Grub odešel spát do stájí, pěkně na seno. Když šlo o kvalitu odpočinku, uměl se trpaslík vždy patřičně zařídit.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy*

LYŠKÁNORA 119

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Poradostiny 1090

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Každý den není posvácení III/1 * Hranice - část čtvrtá *

Motto tohoto čísla

*„...Šnek není tele...“
Julián Chrpa na královském plese*

Každý den není posvácení III/1

Julián Chrpa

Setkání a drobné nepříjemnosti

Nurn. Hlavní a krásné město. Gwendarron, velká země. Julián Chrpa teď žije v Nurnu. A příběh pokračuje...

Stal se ze mě bohatý muž. A to díky tomu, že jsem se před pár lety přimotal do takový jako party. Party lovců medvědů. Teda voni medvědy nelověj, ale kdyby nějakýho potkali, tako ho ulověj. Určitě. Vydávaj se na různý dobrodružný výpravy a klání a berou za to dlouhý mergele do svých kapes a tlumoků. Říkaj si Nurnský a já jsem jeden z nich. Na Altenbruch jsem už zapomněl. Zastřel jsem paměť. Lusk! prstama. Změnil jsem se. Nejsem už Grim Vepřek, teď jsem muž víry, Julián Chrpa, muž tak plnej ctností, že kdyby ctnost byla lep, tak se na mě přilepí celej svět.

Když jsem psal, že jsem Nurnskej, tak to tak nebyla úplně pravda. Nebo byla to pravda, ale taková trochu vohnutá. Já se s nima na ty klání vydávám občas. Nepravidelně. A zatím jsem živej. Poprvý to bylo vlastně snadný. V jistým klášteře, kde se

provozovaly divný věci, jsem tu a tam přiložil opatrně ruku k dílu a už jsem počítal zlato. Ovšem podruhé to už bylo dost drsný. K penězům jsem se musel doslova prošlapat skrz závěje a mocný zimní bouře. A taky přežít. Což se všem z nurnský kumpanie tak úplně nepovedlo. Mě jo. Jsem muž víry. A taky vzdělanec, kterej už nepíše "sem" ale "jsem". Chrání mě svatej Daleš a svatá Maura. Vymyslel jsem si je. Takže když někomu řeknu, že jsem muž víry, kterej věří v bohy, tak vlastně věřím v sebe. Tak.

Překulil se další rok. Teď už je devadesátej. A já si to tak špacíruju po tom hlavním městě v parádním obleku, když tu náhle... Ještě jsem zapomněl říct, že mám čuch na štěstí a vždycky se dovedu přimotat na to správný místo. To je holt ta víra. No, jdu takhle přes Náměstí uzdrvených, už jsem na rohu se Šírokou ulicí, když tu náhle spatřím známou tvář. Jonas Wreda! Bledej, neduživej elf, kterej se mnou prošel ty závěje. Magicus a Nurnskej. Docela dobrý chlapík. Jo a taky syn knihovníka a věčnej brblal a buřič. Jednou ho ty buřičský řeči stejně někam přivedou. Nevím přesně kam, ale někam určitě. Nešel přehlédnout. Doprovázeli ho další tři osoby. No, osoby! Trpaslík, kudůk a barbar. Ksichty jak malovaný. A bylo to hned jasný jak facka. Nurnská družina si vyšla na špacír. Nebo aspoň skrojek Nurnský družiny.

Jonas mě už viděl taky a hned jsme se přivítali. Srdečně. Jak jinak, když se potká svatej muž a syn knihovníka. A pak mě představil ostatním. Jako Juliána Chrpou. Jak jinak. A začal něco o formaci V. Aby bylo

pohyb zaslechl, otočil se a rozeplal paže. Zazářil zoufalý výblitek magické energie a neškodně se rozplynul v éteru. Před Grubem se zhmotnila postava člověka v mnišské kutně. Grub pochopil, že kouzlo selhalo, a v mocném rozmachu začal překvapenému muži sekeru do hrudi. Další magickou formulí protivník už do konce nedořekl. Prudký náraz ostrého břitu do lebky mu vzal slova i život. Muž se bezduše zhroutil. Grub si nebyl jistý, zda před ním leží Cholomar Perkelt, ale dost dobře to mohl být on. Rozhodl se jej obrát o všechno, co by trpaslíkovi mohlo být k osobnímu prospěchu.

* * *

Ieronýmus si všiml dvou mužů, kteří se zhmotnili nedaleko brány, a z jejich šepotu pochopil, že jde o vyděšené mladíky. Došlo mu, že se jedná o Pošťákovy učně, kterým se zázrakem podařilo spasit holé životy před útokem Nurnských v hlavní budově. Také věděl, že se jedná o magiky, kteří by se mohli bránit, pokud by je pronásledoval. A pokud by se bránili, neměl by proti nim valných šancí. Setrval tedy tiše skrčený v bezpečí magické temnoty a říkal si, že na malých rybách úspěch výpravy nestojí. Beztak daleko nedojdou. Zatknou je vojáci v Erbertu, Marburku nebo jinde. Učni se zneviditelnili a vyběhli ven z hradu.

* * *

Gruba při obírání mrtvolý muže, o němž si už byl naprosto jistý, že jde buď o Muriona Sebeše nebo o toho Pošťáka, vyrušil zvuk rychlých kročejů. Vnímal zřetelně dvě rychle se pohybující rudavé skvrny. Osoby byli nevuiditelné a mířili k němu. Hrál tedy po sekeře a vztyčil se. Ti muži ale poté, co spatřili nebezpečí, změnili směr a pokračovali kvapně k lesu. Trpaslík nad nimi mávl rukou a věnoval se dál prohlídce záhybů nebožtíkova oděvu.

* * *

Darghaz se prosmekl kolem Babačana Borůvky, stoupajícího po schodech k nejvyššímu ochozu. Zatímco vpadl do posledních dveří a soustředil se na kvapné otevírání skříní a truhel, druid vynaložil veškeré úsilí, aby trup mrtvého tělnatého muže

přehoupl přes zábradlí a svrhl jej z výšky dolů. Trup s žuchnutím dopadl do plamenů hořícího oleje. Zbytek Nurnských zatím na protilehlé straně stoupal po schodišti vzhůru ve snaze zajistit komnaty.

* * *

„Hej, Ieronýme“, zachřel Grub od brány směrem ke stáji, když pustil vlečené tělo, „Utíkej ti tady lidi“.

„Já především hlídkuju, aby někoho nenapadlo vypustit tu smečku psů tady za zdí“, ozval se Flašinetářův hlas, „A nebo ještě hůř ty pozavíraný nemrcouchy...“.

Z černočerné temnoty obestírající slepcův hlas se vyloupla zrzavá opice a divoce se na trpaslíka zašklebila. Potom její pozornost přivábilo něco, co přeťalo tichý rozhovor trpaslíka a jejího pána. Tam, kde se tyčila silueta ubikací běličů kostí, bouchly dveře. A rozezněl se dusot lidských nohou. Sedmero zubožených běličů se v nepravou chvíli rozhodlo, že vzduch je čistý a že vezmou do zaječích. Do cesty se jim ale postavil Grub a vrískající malé stvoření. Trpaslík zamával sekerou a zařval, ať všichni okamžitě zalehnou k zemi. Čtyři lidé tak bez rozmyslu učinili, tři se otočili a prchali zpátky k ohni a dál do temnoty za budovami u vnitřní palisády.

Ieronýmus vnukl opičákovi do hlavy příkaz, aby doběhl do hlavní budovy a přivlekl sem zbytek Nurnských. Grub zatím dokráčel k polehaným lidem, kteří se choulili ve vlhké hlíně v očekávání nejhoršího.

„Vo vás tady nejde, vy ste jen zneužitý chudáci“, pravil nad nimi blahosklonně.

* * *

Opičák nalezl Nurnské zírající s odporem na klášterní oltář a divoce zatahal Babačana Borůvku za rukáv košile. Ten ale dál zíral na obrovský chuchvalec koudele připomínající neforemnou postavu s očima.

„To bude Lokvart, jejich bůh...“, odplivl si někdo hnusem.

Fenx se rozhlédl po dřevěných lavicích a primitivních klekátkách.

„Voni se tady snad k tomu kokonu

nacházelo se hned před královským palácem. Kudůči krám se zlatem jsme našli snadno. Vypadal přesně tak, jak bych na tomhle místě očekával. Vešli jsme dovnitř. A hned jako co tam děláme, ptal se nás nějaký poskok. A my, že jdeme za panem Barnou, skrzeva dopis, kterej měl královskéj cejch. Teda pečť. Zamával mu před nosem Jonas pergamenem. A už jsme byli usazený do křesílek. Přišel kudůk, představil se jako Barna a že je prej obchodník, kterej si bokem přivydělává i jako zastupil království Nabatel, což je takový malý království, který kouskem svý hranice sousedí na severovýchodě s Gwendarronem.

A pak jsem se od toho kudůka dozvěděl následující skutečnosti, který ostatní už částečně znali. V Nabatelu vládne jistě král Valerián Několikátěj, myslím že Druhej, a ten má dceru na vdávání a její ruku hodlá dát tomu, kdo vyhraje turnaj. Přihlášený že se máj dostavit o radostinách do sídelního města Nabatelu, nějakýho Elabu. Tý události říkal teda plným titulem "Turnaj Čtyř princů", z čehož teda plynulo, že se nemůže přihlásit kdejakěj vobejda. Tak aspoň v tomhle má ten Valerián vobсах svý makovice v pořádku. Grub to okomentoval, že se prej bude prodávat dcera a Jonas radši vytáhl znova ten pergamen. Ten zvací dopis. A že si prej teda upřesníme podmínky, protože zvací dopisy můžou bejt myšlený různě. Rozhlédl se po ostatních, ušklíbl se a pak ten papír podal mě, s tím, že ho mám přečíst, protože jsem vzdělanec. A svatý muž dodal jsem, za což jsem zase sklídil ty zlomyslný škleby od ostatních Nurnskej. Takže jsem to raději hned přečetl.

Vaše veličenstvo,

Jménem svým i království nabatelského,

Bychom rádi pozvali zástupce Vaší slavné říše k účasti na velkém turnaji Čtyř princů, kde by spolu s dalšími třemi nápadníky souperil o ruku mé dcery a dědičky Valerie Nabatelské. Jedinou podmínkou účasti je závazek, že v případě výhry jiného, než Vašeho zástupce, budete Vy i vaši případní následníci výsledkem

turnaje tolerovat a po dobu trvání manželství mé dcery a jejího chotě nevytáhnete do pole proti Nabatelu. Turnaj se uskuteční během oslavy radostin roku 1090 v hlavním městě našeho království. Každý z nápadníků bude muset prokázat svou odvahu, rozhodnost i válečnické schopnosti. Dobrý král především musí umět zvolit, v koho vložit svou důvěru, a proto si každý z nápadníků smí přivést sedm statečných druhů, kteří ho na jeho nebezpečné cestě doprovodí.

S pozdravem a nejvyšší úctou

Valerián II. Nabatelský

Dáno v Ebelu, sídelním městě království Nabatelského 14.9.1089

No to mě teda polej z kýble! Chtělo se mi zvolat, ale ovládl jsem se. Pan Barna se usmíval a my se teda začali ptát. A moc diplomaticky jsme si nepočínali, protože svoje postřehy jsme dávali hned k lepšímu. Ten Barna se teda jal vyprávět něco vo tradicích a pravidlech toho turnaje. Ale vždycky když dostal nějakou doplňující otázku, tak nachýlil kebuli dopředu, až si jí skoro položil na stůl a začal dlouze přemýšlet. A nakonec to jeho přemýšlení skončilo tím, že prej nám ty zapeklitý podrobnosti řekne až samotnej princ Torgan, kterej toho ví víc. Prostě to sunul před sebou. Jenomže podrobnosti jsou důležitý a my se ptali pořád dál. Bylo teda jasné, že se princ Torgan chce ucházet o ruku tý nabatelský princezny a že k tomu má i souhlas královskéj rodičů. A těch sedm máme bejt my. Ale plynulo z toho, že si ten Valerián Druhej vlastně taky chce zabezpečit bezpečnost od sousedních států, byť formulace "budete Vy i vaši případní následníci výsledek turnaje tolerovat a po dobu trvání manželství mé dcery a jejího chotě nevytáhnete do pole proti Nabatelu" byla divná. To jako když třeba princezna nebo její novopečený manžel náhodnou natáhnou brka, budou šlus, zaklapou víkem vod rakve, prostě umřou, tak se hned může na ten Nabatel vytáhnout?

bránily stěny temnělých prkenných budov a také vnitřní palisáda oddělující prostory magiků a laiků.

* * *

Hlavní voj se dostal k bráně v tichosti a přesně podle plánu. Muži navázání na špagátech a obestření magickou temnotou si byli jistí, že stráž ve výžce tyčící se nad nimi nemá nejmenšího ponětí o jejich přítomnosti. Ieronýmus v temnotě nahmatl barbarovu širokou plec a zamumlal zaklínadlo. Nif vmžiku zmizel a vzápětí se z věže ozval tupý úder. Nezaznělo ani vyjeknutí a věž se dostala do područí Nurnských.

Otakáro Vesta, utopený v temnotě skaliska, zamával a vydal tak smluvený signál, ale ten zůstal neviděn a tedy nevyslyšen. Potom mu došlo, proč Fenx ozářený měsícem tam dole pod hradbami nezareagoval. Pyrofor vyběhl, podklouzly mu nohy a svezl se po suchém listí ze svahu. Tohle znamená už kudůk vnímal zřetelně. Jak Vesta neřízeně klouzal po šustivé prsti dolů, mimoděk zahlédl, jak se na strážní výžce fialově zablesklo.

* * *

Fialové blesky sjely po Nifově kouzelném, ale taktéž i pověstně prokletém brnění, jako po másle a neprošly jím. Barbar si uvědomil, že vlastně poprvé v životě mu to, co dosud spíše považoval za prokletí, pomohlo. Nebýt brnění, možná by už nežil, a pokud by odolal, druhý, o poznání tlustší svazek fialového zážehu, jenž následoval vzápětí, by mu vypálil díru do hrudi. I tento výron opaleskující energie ale sjel neškodně po brnění a barbar mocným úderem zlaté hlavičky kladiva rozplácl zhmotnivší se a prskající kouzelnické animalio v šlemovitý koláč. Zablesků si všimli lidé u ohně a začali křičet.

* * *

Ieronýmus zamumlal a zpoza brány Nurnští zaslechli dřevitý ozvuk.

„Je vodemčino“, pravil Slepý.

Darghaz se oběma rukama chopil levé veřeje vrat a křídlo otevřel. Nurnští se zbraněmi hotovenými se vrhnuli do otevřeného meziprostoru, kde je od vnitřního

nádvoří Lokvartova učení dělila druhá brána. Ieronýmus znovu zamumlal zaklínadlo. To už zaslechli křik i oni.

* * *

Fenx přešel zeď, Otakáro raději provedl hyperprostor za hlavní budovu. Zaslechl varovné výkřiky a nebyl čas na spojení magií. Oba druzi se sešli za zdí hlavní klášterní budovy. Podle zápachu pochopili, co mají pod nohama. Latrínový pažit. Pyrofor z vlastnoručně vyrobeného svítka vyvolal ochranu před nemrtvými, tenkou magickou bariéru, která mohla hrát jedině v jejich prospěch. Potom se dvojice vydala k čelu budovy, kde druzi tušili hlavní vstup.

* * *

Nurnští vpadli na nádvoří a mimoděk vystoupili z ochranné temnoty. Ieronýmus se totiž nenadále rozhodl posečkat u brány, než se vyjasní, kde všude se ukrývá nepřítel. Dobrodruzi postupovali vpřed a zahájili palbu po všem, co bylo v pohybu, především tedy do lidí, kteří přebíhali od ohně zprava k nějaké nižší budově. Bylo jim jedno, že se pravděpodobně jednalo pouze o ztotočené vesničany, kteří tu nedobrovolně sloužili Perkeltoovým zájmům. Bezpečí budovy nedosáhl jediný. Mezi mrtvými byly nesporně i ženy. Zájem Nurnských se ale vzápětí soustředil tam, kam běžel Nif. Ten si v temnotě velice dobře všiml dvou žen v černém. Nabral na rychlosti a vpadl mezi ně. Strašlivým úderem kladiva vmžiku jedné rozdrtil lebku na kaši. Druhé se postavil a chvíli na to i ji za cenu ošklivého zranění čepelí zprovodil ze světa. Na to mu přichvátali na pomoc Grub s Babačanem se stělnými zbraněmi v rukou. A to bylo dobře, protože ze dveří domu se vyřítily další dvě litičky a přilehlá stodola se otřásla dusotem.

Darghaz se držel zpátky, respektive přeběhl k bráně v palisádě a jal se ji vyrážet. Cítil ve vzduchu magii a magii neměl rád. Bytostně ji nesnášel. Navíc tam někde vpředu se měli nacházet Fenx s Vestou.

Když Borůvka s Grubem a Nifem vypořádali ty dvě lité ženy, rozléta se vrata od stodoly a v mocném výskoku se od země

vodněkad z Múru nebo Davýru a taky jsem usoudil podle toho debilního názvu, že to bude hanbinec a tak jsem se začal vlastně docela těšit.

Takže začalo jít do tuhýho. A my si museli zvolit náčelníka. Kápa, šéfa, popoháněče nebo vůdce. Jak je komu libo. A to ještě před návštěvou toho královského bordelu Zenon. Problém ovšem byl, že nás bylo pořád jenom pět. Ale někdo řekl, že sehnat další do počtu sedmi nebude problém. Nif se prej nakonec probere z deliria a pojede taky a k tomu se tady ještě potuluje nějaký slepej elf s vopicí. Taky dobrodruh co loví medvědy. Tak to sou teda vyhlídky. Dva pijáci v jedný družině! Jo, tak je to jinak. Ten elf, kterej je skutečně slepej, nemá vopici jako vopici. Ale má tu vopici jako zvíře. Teda ne že má pijáckou žízeň velkou jako zvíře a ne že chlastá. Zvíře jako zvířátko. Chlupy, pracičky a vocásek. Jonas mi řekl, že je to animálio, takže jsem byl v obraze. Jako třeba ten můj drozdík Kapoun nebo Wredův vopelichanej havran Puklina. Formace V. Ale slepej prej ten elf vopravdu je. Tak to sem hned klidnej a ještě klidnější jsem byl, když jsem se dozvěděl, že už nechodí s flašinetem. Tak aspoň něco. Stejně někdy nechápu, jak se takhle parta mohla stát tak slavnou.

Takže se teda volil náčelník z nás pěti. Jako družinovej veterán jsem samozřejmě mohl volit taky. Před volbou, když se musí každej jako představit a něco vo sobě říct, samozřejmě došlo na nějaký kecý ohledně Grima Vepřeka a těch mejch ztracených zápisků, který teď kolovaly v několika opisech po družině a zřejmě sloužily k pobavení publika u táborovejch ohňů, ale... Ale to už jsem překousl, protože moje minulost si rozhodně nezadala tady s některějma jinejma. Teď jsem zkrátka svatej muž a každému je do toho co bylo hovnajs! Aspoň jsem nechodil s flašinetem nebo nekradl někde na rynku! A teď půjdu na setkání s královským synkem. Inu, děj se věci. Ve volbě jsem celkem pochopitelně volil Jonase, kterýho jedinýho jsem znal, ale vyhrál to trpaslík Grub. Ale na mě se v osudí taky myslelo a nevyšel jsem

bodově úplně naprázdno, jako některý jiný. A tak jsem byl nakonec docela spokojenej. A krt Grub, novopečený vůdce, teď bude zodpovědný za to kolik zlatáků za tu nastávající šaškárnu dostaneme. A kudůk Fenx hned vyrazil ke krejčíkovi pro nový šaty, protože nám nechtěl dělat ostudu. Stačí, že je kudůk. To už mu bohové naložili na záda i tak dost těžkej údel. A ještě takovej ten typ kudůka, o kterejch se říká, že byste ho nechtěli potkat v noci v parku. Tak aspoň bude vymóděnej.

Jeho Veličenstvo a podnik s tak pitomým jménem, že ho nebudu uvádět v názvu kapitoly

A osmnáctýho dne čtvrtýho měsíce jsme v počtu pěti osob skutečně vyrazili do podniku Zenon. Ó já, to jsme se těšili. Fenx se natřásl v novým oblečku, kterej zcela odpovídal vkusu novopečenýho zbohatlíka. Jeli jsme trochu v rozpacích a na místo jsme dorazili o dobrou hodinu dřív. Našli jsme to snadno. Ten klub Zenon, kam si teda podle všeho údajně chodila vyhodit z kopejtky ta nejvyšší smetánka v Nurnu. A to údajně zdůrazňuju, protože to byl fakt divnej podnik. Ukázali jsme pozvánku nebo možná jenom řekli co jsme zač a proč sem jdeme a byli jsme vpuštěni s poklonou dovnitř. Samozřejmě jsme jako první skoro vrazili do dvou olivrejovanejch krollů. Což byla naprosto typická ukázka takovýho toho obecnýho rasismu, ještě přibarvenýho městským prostředím. Když narazíte ve městě na krolla, tak si můžete bejt jistý, že dělá vyhazovače nebo někde tahá bedny. A když krolla potkáte ve volný přírodě, tak je to buď uprchlej trestanec nebo ho ženou v první linii do útoku v nějaký válce. Krejte se za kroll! Proč nemůžou bejt krollové třeba pěvci s loutnou nebo úředníci? Ten svět je tak strašně nespravedlivej. To by se z toho svatej Daleš rozbrečel.

Takže nás posadili do takovýho salónku. Ale to nás už usazoval normální personál, navlečený v jednotným

Na cestě vartovala skupina kostlivců, což Otakáro overil pohledem skrze okulus.

„Je jich šest“, sykl, „Vidim kloužkový zbroje a meče“.

„Vobejdeme je, nebo pudeme po nich?“, zeptal se Grub vůdce.

„Nevim“, zaváhal barbar, „Když se něco nepovede, prozradíme se“.

„Moc se mi nelíbí nechat si vyzbrojený kostlivce v zádech“.

Nakonec se věc vyřešila sama. Kostlivci přítomnost Nurnských nějak vycítili, možná někomu neopatrnému pod botou zapraskala větev. Také je možné, že vítr zavál zvuk tichých dohadů tam, kam neměl. A nebo živí nemrtvým prachspostě odpudivě páchnou. Na každý pád kostlivci vhrželi do lesa a s napřaženými meči vyrazili na zteč. Nurnští zahájili palbu a vyběhli bijci, tedy Nif po boku s Darghazem. Většina kostlivců padla dřív, než došlo ke střetu těla na kost. Zbytek byla už čirá rutina. Vše se odehrálo v relativní tichosti. Družiníci natahali kosterní ostatky do trávy a mlází a stáhli se hlouběji do lesa. Tam rozbili provizorní tábor.

„Potřebujeme nutně průzkum“, usoudil Nif Bouřlivák, „Najde se tu nějaký dobrovolník?“.

„Já“, zdvihl ruku Otakáro Vesta.

„Dobře“, pokýval hlavou barbar, „Základní průzkum, jak vypadá okolí a jestli sedí to, co nám nakreslil Kostřava“.

Hobit se nechal Ieronýmem zneviditelnat a vyrazil nalehko.

* * *

Ve tři čtvrtě na pět byl Otakáro zpátky a oznámil, že Kostřava nelhal. Vesnice jménem Vanškrod už kromě kamenných základů domů pohlcených travou opravdu nestála. Klášter byl skutečně obehnaný z dmi přilepenými zadním traktem ke zdvihačím se skalám.

„Zkusil jsem se tam nahoru vyškrábat“, vysvětlil neviditelný hobit, „Občas to jde, občas to je vo hubu. Jako skupina bysme se ale z týhle strany prozradili“.

„Takže útok z čela?“, zdvihl obočí Grub.

Otakáro pokrčil rameny. Brána a její zárubně působily nejbytelněji z vnější hradby. Hradební zeď, kterou Perkeltovi lidé vystavěli ze stavebního materiálu vytženého rozebráním okolních venkovských stavení, působila nekompatně. Byla tvořena cihlami, kamením a kusy trámů spojených dohromady mazaninou s přimísenými otrubami. Zeď sice byla vysoká sedm sáhů, ale nikoli tlustá.

„Myslím si, že jedna dvě bomby by dokázaly udělat svý. Potíž je, že za zdí je druhá nižší zeď a mezi tím jsou uzavřeny nemrcoři. Kdybysme to vodpálili, vyhřeznou přímo na nás“.

Otakáro do nákreсу udělal značky a čísla, znázorňující, kolik ghúlů a kostlivců se mu kde podařilo ze skály napočítat. A také upozornil, že nad bránou v jedné z věžiček spatřil stráž. Mladíka v kutně. Vnitřek kláštera také odpovídal tomu, so druzi vytěžili z Olena Kostřavy během výslechu. Kromě kamenného domu zajatcem zmíněných lític, které na vlastní oči hobit zahlédl dvě, byly všechny budovy prkenné a zjevně neudržované a napadené houbou. Hlavní budova měla nesporně díry v krovu. Také podotkl, že počtům nepřátel, které Kostřava při výslechu uvedl, by docela věřil.

„Musí jim tam zatejkat. Za pár let se jim to celý zřítí na hlavu“.

„Za pár let tady už nebudou“, pravil bojovně Babačan, „Vanškrod už je z půlky náš a z druhý půlky bude náš zanedlouho“.

„Jen aby...“, zamručel temně Ieronýmus.

Poslední, co Vesta zmínil, byla přístupová cesta přes Leštinu. Prostý dřevěný mostek s dvěma po stranách zaraženými břevny, nesoucími Babačanovo znamení.

„Kvůli va Lokvartovi?“, zeptal se Jáchym.

„Nejspíš...“.

„Útok teda provedeme kdy?“, zeptal se nespokojeně Grub.

„To je těžký říct“, odvětil poněkud nejasně vůdce.

Útok na klášter

teda trochu vytahoval, přeci jenom už jsem měl něco upito. A dostalo se mi veleodpovědi. Že jako se to stát může, ale že se tomu mám vyhnout. Tak už jsme mlčel. Ostatní se ptali podobně, ale ne tak vznešeně jako já, svatej muž. Jediný konkrétní bylo, že nám tak, jak se to mezi chlapama dělá, na rovinu řekl, že princezna je pěkná a že jí chce. Což princ doprovodil takovejma naznačujícíma gestama. Vyvinutá nabalatelská princezna! Aspoň něco. A že cesta do Nabalatu bude trvat čtrnáct dní. A nakonec přišla taková pěkná tečka. Když ten turnaj vyhrajeme, tak nám dá čtvrt miliónu zlatech! Svatej Daleši a svatá Mauro! A když neuspějem, ale budeme dobrý, tak aspoň sto tisícovek. Ta druhá částka sice zaváněla obecnou nejasností, ale to teď bylo jedno. Účast na turnaji válcovýho typu, léta svatýho Daleše a svatý Maury 1090, jsme přijali! Hurá!

Občan

Vrátili jsme se do Liscannoru a měli jsme teda dost času na přípravu a shánění zbejvajících dvou družiníků, který s náma půjdou do toho Válce. Trpaslík Grub byl spokojenej, protože už se viděl jak porcuje ten čvrtmilión. A dobře tak.

Měli jsme několik neděl času než vyrazíme do toho Nabalatu. Asi pro nás pošlou až bude čas. Takže jsem tak bloumal po tom Liscannoru a jednoho dne jsem si sem přivedl z města i svýho koně a ustájil ho v obecní maštali. Jinak jsem většinou vysedával v hospodě a plnil hostinskýmu kapsy zlatem. Hostinský se jmenoval Luncius a byl to hobit. Postupem času jsem vypožoroval, že ve vesnici žijou dva druhy obyvatel. Tzv. dobrodruzi, který měli mezi sebou navzájem propachtovaný a pojištěný všechny důležité funkce. Tyhlety dobrodruzi, takže i já, čas od času někam vyráželi v plný zbroji s kudlama v rukách a pak se vraceli s žokama plnejma kořisti, kterou si pak dělili právě u Luncia v putyce a ty ostatní obyvatelé se na to museli jenom smutně koukat skrz okna. Ostatní obyvatelé byli třeba manželky a děti

dobrodruhů (těm to dělení kořisti asi tolik nevadilo) a pak spousta vdov a sirotek a několik náplav. Mezi těmahle dvěma skupinama byla jasná dělící čára. Ty první mohli třeba volit starostu a ty druhý ne. No a co? Dobře tak. Plynulo z toho jenom jedno. Musim si taky zažádat u starosty o udělení občanství, což mě pak v kombinaci se statutem dobrodruha vykopne do nejvyšších pater liscannorský honorace. A až si tady pořídím nemovitost, tak už budu plnohodnotnej člen klanu. Zatím jsem totiž nebyl občan, ale pouze osoba s povolením k pobytu. Takže takovej trpěnej strejček.

Vyřídit si tuhle záležitost bylo snadný. Jelikož jsem už byl oficiálně na dvou výpravách (klášter a plahočení se v zimě k Zhargu) stačilo si zajít za starostou. Starostou byl člověk Jorchen Kierke, s kterým jsem v minulosti řešil záhady okolo toho už zmiňovaného kláštera. Nešlo si nevšimnout, že okolo tohodle chlapíka s křivejma nohama, se jako pára nad hrncem vznášela taková divná atmosféra. Do hospody moc nechodil a ostatní se mu spíš vyhýbali a častovali ho významnejma pohledama. Hlavně teda za jeho žádama. Když nebyl na doslech, tak byly často slyšet věty typu "to víš Jorchen...", "neříkej to před Jorchemem, to by se zase posral..." a tak podobně. Taký se říkalo, že rodiče jeho ženy Dorynis jsou sourozenci, ale to už fakt jenom když bylo skoro úředně potvrzený, že je mimo doslech. Tak nevím. Ale hlavně měl tenhle chlap pověst tuploványho rasisty. Ne takovýho toho rasisty hospodskýho typu, jako jsme ostatně byli my všichni ostatní, když jsme se různě popichovali, ale fakt kovanýho rasisty z přesvědčení. A nejvíc nenáviděl prej hobity, což bylo ve vesnici s převažující hoblí populací dost pikantní a komický. Nebo nebezpečný. Záleží z kterýho úhlu pohledu se na to díváte.

Tak dopadlo to dobře. Jorchen Kierke se ukázal jako správnej chlap, kterej měl svojí pověst zaslouženou. Navštívil jsem ho u něj doma a požádal vo to slavný občanství. Mohl jsem se posadit a Dorynis,

„Cos čet?“, zeptal se Otakáro Vesta.
„Tu vaší Lyškánoru... a tu vaší kroniku...“.

„Naší kroniku snad, ne? Naší Historii Nurnský družiny... Jseš, hobite, u všech bohů, Nurnskej, tak jakoupak vaší kroniku!?“.

„Jo. Tu naší kroniku...“.

„Čtení je na hovno“, odušil Nif Bouřlivák, „Z čtení kravin sou akurát průsery“.

„Je tam záznam jedný starý výpravy. Myslím, že se ten dobovej spisek jmenuje právě tak. Palaš. Podle toho Palaše...“.

„No a cos tam teda čet?“, zeptal se netrpělivě Ieronýmus.

Babačan řekl, že se příběh, zaznamenaný kronikářem, točil kolem theurga jménem Palaš, který přijal zakázku od tří bratrů.

„Jmenovali se Kérstegové nebo tak nějak. A byli to podle všeho upíři“.

„Vlez mi s upířama na záda, Borůvko“, houkl pyrofor, „Zlotě je definitivně mrtvej a žádný další upíři nejsou... A taky nebudou... Aspoň kolem týhle družiny ne...“.

„Ale tohle vážně byli upíři. Stalo se to někdy dávno, snad zkraje šedesátek let...“, zavrtěl hlavou Borůvka.

A dodal, že jestli si to vybavuje dobře, tak ti tři bratři měli v držení jakýmsi v textu neupřesněným způsobem rozbité či poškozené tělesné schránky svého děda a otce. Úpěnlivě toužili zachovat jejich duše a po tom theurgovi žádali přemístit duše předků do kamene. Do dvou kamenů umístěných ve zlatém šperku.

„Transfer duší?“, zavrtěl pochybovačně hlavou slepý Ieronýmus.

„Podle všeho se jim to povedlo“.

Starý Palaš se údajně podle strohých zápisků kronikáře během té práce nějak nakazil.

„Zupejrovatěl?“, zeptal se Jáchym s očima navrch hlavy.

„Ne, zešlel...“.

„A co z toho příběhu plyne?“, nechápal Fenx Worna, „Šílenců jsou přece

plný ulice...“.

„Plyne z toho asi tolik, že se nemáš spolčovat s temnejma silama“, vysvětlil kudůkovi liscannorský starosta, „Ale to my přece víme víc než dobře. Máme to, takříkajíc, v dosud živý paměti, že jo!?“.

„Neplyne z toho nic. Duše byly tam, kde ty chlápci chtěli, aby byly. Aby se nerozplynuly...“.

„Hm...“.

„A pak, ale po vopravdu hodně dlouhý době, ty bratrové plánovali někde splašit vhodný a odpovídající těla, aby ty duše zase vosvobodili ven...“.

„Odpovídající těla?“, zdvihl obočí střelmistr Grub.

„Důstojný těla. Odpovídající postavení...“, trval si na svém příběhu Babačan.

„Důstojný mrtvolý... Šlechtný trupy...“.

„Asi tak nějak... A bohové vědí kde, ale ty trupy nakonec získali a odvezli je do nějakýho dolu. Jméno toho dolu a kde se nacházel, to si nevybavuju. Ale vybavuju si, že někdy v té době se do toho zamotali Nurnský...“.

„To jako my?“.

„To jako vy... teda vlastně my... Ale už hodně, hodně dávno. Takže vlastně ne my. Vlastně jo i ne my...“.

„Tak my jo nebo my ne?“, otočil se na Borůvku Nif, „Nějak tomu nestíhám rozumět“.

Druid zastavil a rozhodil rukama.

„Jak se to veme. Z hlediska příběhu nakonec vlastně my“.

Druid si vzpomněl, že zmínění muži ta těla do dolu přivezli v lodicích. Připluli na nich po řece. A tam k tomu mělo dojít. K reinkarnaci. K zvrtnému transferu duší z klenotu zpět do lidských ostatků.

„No a co bylo dál?“, civěl na Babačana netrpělivě kudůk Fenx.

„Dál? Dál už nic moc. Dokola se opakující písnička. Přichomejtli se tam Nurnský, víceméně asi jako obvykle čirou náhodou. Důl vybili a všechny zmasakrovali.

vesnici lovců medvěďů a lidma, který choděj do podniku Zenon, jsem prostě zašoupal nohama a vytáhl měšec. Luncius přislíbil, že druhý den bude celý prase a spousta pití. V tomhle naštěstí, díky svatému Dalešovi, ten zlotřilec dodržel slovo a oslava se druhý den povedla. Nejvíc u vytržení byl Jonas Wreda, kterej se pořád divil, že hostinskej chová prasata a pořád opakoval, že je to první pečený prase v Liscannoru. Právě jsem vstoupil do dějin! A taky nejdražší, pomyslel jsem. A pak si byl ten syn knihovníkův Jonas Wreda několikrát přidat a pak taky začal v podroušeným stavu vykřikoval, že má dluhy. A barbar Darghaz, kterej přespává někde v lese v mechu a kapradí, přišel s nějakou Habánovou a hned po příchodu označil starostu Kierkeho za elfistu, načež si Jorchen, kterej mimochodem úřaduje jenom ve čtvrtek dopoledne, vylil vztek na kudůkovi Fenxovi, kterýho označil za hobita. Ale Fenxovi to bylo jedno nebo si jeho reakci už nepamatuju. Oslava se zkrátka vydařila. A já tak mohl spokojeně usínat v posteli s motivem okřídlených lidí. Jenom jsem musel otevřít okna a vyvětrat tu kudůčinu.

Jedeme s princem a krollem do Nabatelu

Byly to pěkný časy. Ale nezapomínali jsme ani na ten čvrtmilionovej turnaj. Původní předpoklady, že nás bude bez problémů sedm, se ukázaly jako mylný. Barbar Nif se sice probral dávno z opice, ale ten elf Ieronýmus se nějak netvářil a nevypadalo to ani, že ho k výpravě třeba přemluví ta jeho opice. Ten jeho opičí tvor bylo dost nesympatický, přes stopu vysoký stvoření, s permanentně přinašraným výrazem co na hlavě nosilo červenou čepici, opatřenou střapcem. Bylo mi hned jasné, že v jeho okolí se ztrácí peněženky a jsou šmírovaný lidi. Ieronýmovi ale ještě nahrazovala zrak, coby magický animálio, bez potřeby jíst nebo spát. Kdyby se jí něco stalo, tak by byl flašinetář nahrazen. Ale třeba takovej Nif, kterýho jsem dobře znal z minulosti, prodělal dost zásadní

změnu. Zbavil se totiž toho jeho temného živoucího brnění, který předtím nikdy nesundával, a to ani když šel spát nebo třeba se koupat. No, to je blbost. Nif se nekoupal. A zřejmě odříkání se od toho brnění bylo dost náročný, protože ten barbar měl teď takovou hnusnou pobledlou a zjizvenou kůži. Ale prej se to lepší. No, takže šestýho jsme měli, ale sedmýho ne. Vesta totiž skutečně odpádlaval přes moře. Nebo třeba jenom víc věděl a někam se zašel.

Takže když jsme se pátýho dne šestýho měsíce ráno sešli u Janternu s tím, že teda vyrazíme, tak nás bylo vopravdu jenom šest. Plus teda dvě animálie, pan Kapoun a pan Puklina. Jo a Grub měl takový veleškaredý zvíře. Na první pohled to byla jenom hnusná vypelichaná kočka a na druhý pohled to byla hnusná vypelichaná kočka s krysim ocasem. Fujtajbl. Ale rozhodně to nebylo animálio, na to trpasličí krt Grub a náš vůdce, rozhodně nemá mozkovou kapacitu.

A tak jsme koňmo vyrazili a řekli si, že to s tím sedmým členem nějak dopadne. A já si na sebe vzal ten skvělejší kabátec z krokodýlí kůže, kterej jsem si koupil v družinový dražbě, když jsme byli odvolaný hobitem a nafrněncem Vestou z těch blbejch závějů. Myslím, že mi dost jako sluší a vypadám elegantně. Ale vostatní byli dost drzí a smáli se, kde že jako mám k tomu voblečku i tlamu a vocas. Ha, ha. Jen se smějte hadrníci. Třeba takovej Wreda byl voblečený do černýho. Měl těsný kožený kačata a k tomu koženéj voboje. Asi uniforma podniku Zenon. A podobně na tom byli i ostatní. Všichni ověšený zbraněma a různěma podivněma proprietama.

Sraz s princem jsme měli u Severní brány. Vzhledem k tomu, že jsme vyrazili opravdu včas, tak jsme taky na místo srazu dorazili včas. Ba dokonce s předstihem, takže jsme mohli v klidu čekat na královskéj průvod. Aha. Tak úplně v klidu to nebylo, protože Nif najednou začal vyšilovat, že nemá brnění a že si musí nějaký koupit, protože jinak bude bitej jako žito. Marně jsme mu říkali, že to nemůže stihnout a že si holt

hlášení od setníka Harbalíře. Otmar Kalivoda se usmál a pokynul Nurnským, ať přisednou, a představil je jako svoji vrábelskou družinu. Podle všeho kapitán Vrhcáb opustil delkarskou posádku se všemi dostupnými muži, tedy s devatenáctihlavým oddílem. Harbalířův posel podle všeho ještě té noci, kdy přivezl do Delkary vrábelské poselství, pokračoval dále do Marrburku. Byl vybavený další žádostí, tentokrát přímo od delkarského kapitána. Tedy žádostí o vyslání silného oddílu a především přiděleného soudce. Nurnští oplývali nadšením, že Vrábel a nejbližší okolí je už pevně v rukou gwendarronské moci. Záhy ale okusili i druhou stranu této mince. Kapitán Vrhcáb se nezdál být smířen s tím, že tady u stolu se do dohadů strategického charakteru vkládají i civilisté. Otakára Vestu sice poznal a vzpomněl si, že mu před pár dny udělil několik rozumných rad ohledně vybavení průzkumného oddílu, ale to bylo tak vše. Udržoval si od něj odstup, což hobitovi při uvážení událostí, kterými si Nurnští museli projít, rozhodně nebylo příjemné. Ostatní Nurnské kapitán zcela ignoroval. V Nifovi se zase začala vařit krev. Vůdce Nurnských vyskočil a nespokojeně hučel. Nad mapou velení gwendarronské armády řešilo, kudy vést útok. Harbalíř se klonil variantě rozdělit sílu mužů na dvě silné skupiny, údernou a obrannou. Tedy s částí mužů držet hrad včetně Erbertu a druhý voj poslat přímo na sever. Kapitán byl názoru provést obchvat vesnicemi v podhůří a zajistit situaci. Potom Vanškrod závěrem tažení dobýt od severu. Nif se nedal a skočil velícímu důstojníkovi do řeči s tvrzením, že úhlavní nepřítel se nalézá ve vanškrodském klášteře, a Vanškrod se tedy musí stát cílem prvotním a neodkladným.

„Vesnice můžou počkat...”.

Chrudoš Vrhcáb barbarovi důrazně vysvětlil, že není zvykem, aby vyděšení civilisté hovořili do záležitostí vojenské taktiky a podotkl, že by si barbar měl vážit uniformovaných mužů sloužících koruně, poněvadž bez jejich obětí by se civilnímu obyvatelstvu nežilo tak bezstarostně, jak se mu

žije. Barbar zbledl a nasucho polkl. Udeřil pěští do stolu a strnul. Družiníci provrtávali pohledy desku dubového stolu a čekali, že teď to přijde. Že Nifovi ujedou nervy a po Vrhcábovi se vrhne. A že je tedy konec. Jenže Nif Bouřlivák se najednou obrátil na Otmara Kalivodu a celý zsinál v bezvýrazném obličejí jej požádal o rozhovor. Vrábelský správce byl neskonalé šťasten, poněvadž i on se obával nejhoršího, a okamžitě s barbarem bílým jako křída vystoupal do svých komnat.

Rozhovor těch dvou trval něco kolem slabé půlhodiny.

Když se Nif vrátil, stroze pravil: „Vyrážíme. Sbalte si bágly, sejdem se u koní”.

Bouřlivák se vystříhal jakéhokoli očního kontaktu s kapitánem Vrhcábem. Muselo ho to stát věru hodně sil. Potom se otočil na okovaném podpatku a odkráčel k družinovým cimrákům. Jak mjel pana správce, věnoval Otmaru Kalivodovi vážný mnohoznačný pohled. Ten přikývl a lehce se pousmál.

Cesta na Vanškrod

Nurnští se sešli u stájí. Čekali na vůdce a přitom připravovali zvířata na cestu. Potom se na nádvoří vynořil Nif Bouřlivák s Klakoňovými muži.

„Tady chlapi pojedou s náma. Seznamte se...”.

Byli čtyři. Nastalo podávání rukou.

„Co tady dělá ta ženská?”, ukázal Grub na Aldaru Habánovou, která nasazovalasedlo koni, jež Darghaz získal po zesnulém Janu Křivém.

„Jedu s váma”, odvětila Aldara s rozpačitým úsměvem, „Kam jede Darghaz, tam pojedou i já...”.

„No to snad ne!”, zavrtil hlavou Otakáro, „Pude vo kejhák, milá dámo, víte?”.

„Prostě pojedou...”.

„Darghazi?”, zavrčel Nif.

„Co?”.

„Nějak to vyřeš...”.

mladší se začal bratřit ještě víc! U večere v hospodě nám oznamuje, že když se budeme společně rvát v nabatelskym Válcí, tak si budeme tykat! A hned si s náma všema potřásl pařátem. Myslím, že jeho rodiče a jeho vychovatel asi někde udělali chybu a málo ho fackovali. Já osobně jsem se na to ovšem necejtíl a tak jsem se při tom třesení pravicí slušně postavil a oslovil ho jeho titulem s tím, že jsem Julián Chřpa a že mi bude ctí se podílet na tom nabatelskym klání. Nebo tak nějak podobně, ale rozhodně mu budu dál vykat. Možná jsem se narodil v Altenbruchu v bordelu a moje matka byla kurva, ale zase vocamsaď pocamsaď. Do kaťat, ve kterejch bych si mohl tykat s královskějma synkama, jsem zatím fakt nedorostl! Zůstat pěkně na zemi! Klidně si budu tykat třeba se svatym Dalešem a svatou Mauru plácnu po zadku, ale tohle ne! A vzápětí mi můj původ zlomyslně připomněl Jonášek Wredovic, když mě oslovil jako Vepřeka. Aby mu svatej Daleš naplil do jídla!

Lovecký hrádek

Za několik dní se nám dokonce naskytl nocleh mimo hostinec. V Rugornskéjch skalách jsme sjeli z cesty a po několik milích jsme se ocitli na takovym jako hrádečku. Něco vojáků i nějaká ta posluha. A jmenovalo se to tam Smrk. Hrádek Smrk. A myšleno to bylo určitě tak, že to byl Smrk jako strom a ne smrk jako smrkaneč, co je maj třeba takový barbaři permanentně na svých rukávech. A jak se ukázalo, tak kromě občerstvení a postele, se tady budeme i bavit. A sice že dojde na ty cvičný souboje dřevěnejma zbraněma, co je princ Totgan a kroll Gormal táhnou už vod Nurnu. Oba barbaři, Nif i Darghaz, se začali těšit, že se budou navzájem střeťovat do svých placatejch frňáků. Jo a Darghaz je Darghaz a ne Derghaz. To mě poučil Jonas Wreda, kterej si vede přehled. Budu to muset zpětně opravit.

Ubytovali jsme se a měli jsme rozchod. A tak jsem se toulal po tom hrádku. V kuchyni jsem si hned všiml tří mladičkejch

služiček. Tak jsem prohodil pár slov a hned jsem věděl, že sem se vrátím. Teď byly ovšem zaneprázdněné, protože nám připravovaly večeri. Prý bude kanec. Tak jsem se těšil. Na kance i na události příští. Mezitím nám přidělili postele. Dostal jsem cimru s Jonasem, což rozhodně byla výhra, protože jsem taky mohl dostat na pokoj krolla, což bych teda vopravdu nechtěl. S krollem na cimře můžou přijít problémy. Takhle by to řekl svatej Daleš. Ale po návštěvě kuchyně jsem doufal, že možná tu přidělenou postel nebudu potřebovat a že se zařídím líp.

Na nádvoří jsem si všiml místního..., asi pacholka, kterej se nám postaral o koně. Byl to takovej člověk s elfíma rysama nebo to možná byl elf s člověčíma rysama, kterej vypadal poněkud zpomaleně. Kdyby to nebylo na hrádku, tak bych řekl, že je to vesnickej blb. Takže hradní blb. Ale vypadal dobrácky a pořád se okolo nás motal. Představil se nám jako Přismyslech. Přesně tak to řekl a taky nám prozradil, že se tady stará i o místní psí smečku. A tohle strašně zaujalo našeho vůdce, malého Gruba. A začal se toho nešťastníka hned vyptávat, jestli sou ty psi vostrý a jestli když člověka chytěj, tak ho jenom vobklíčeť nebo ho rovnou roztrhají na "rucenohyvodsebe". A Přismyslech začal šermovat rukama a dušovat se, že to nejsou žádný krvelačný bestie co se krmnějí lidma, ale že jsou určený jenom na lov zvěře. Jenomže Grub je důlní trpaslík a pořád to nemohl pochopit a neustále po Přismyslovi chtěl nějakýho krvelačného psa nebo spíš celou smečku. A pak kdo je tady při smyslech?

Přismyslech nám pak, když mu dal konečně vůdce pokoj, donesl ještě dva měchy vína. Což bylo milé a taky nám řekl, že si váží tady tý služby a že před tím, než se stal správcem psince byl voják. A v nějaký šarvátce nebo snad válce dostal šutrem nebo palicí do kebuly a že si vůbec nic co bylo předtím nepamatuje. A dokonce mi ukázal takovej umaštěnej papír. A bylo to jasný. Bylo to propouštěcí lejštro z polního lazaretu, kde v kolonce jméno nebylo nic a v kolonce stav bylo napsáno, že pacient je při smyslech.

jednou provždy není. A velícího setníka Harbalfře požádali, aby toho druhého kluka, toho, co Přízrak přivedl k Vrábelu, nechal strčit za zostřených hlídek do báně k jeho kumpánu Kostřavovi. Na výslech teď, tři čtvrtě hodiny po půlnoci, už prostě nezbyvalo sil. Natožpak na nějaké dohady ohledně dalších plánů. Někdy tou dobou, když se znavení Nurnští loučili s Otmarem Kalivodou, se vrátili dva vojáci od Erbertu. Hlášení, že vesničana Jáchyma, onoho muže s vidlemi, se zatknout nepodařilo, už bylo liché. Původní rozkaz pozbyl smyslu.

Posily z Delkary

Ke snídani se Nurnští shromáždili pozdě, až kolem desáté. Stolovali s vrábelským správcem, žvýkali armádní stravu a čekali na vůdce Nifa, který se někam zatoulal. A rozebírali svoje možnosti.

„Mě furt láká ta Plyj“, pravil s plnými ústy Babačan, „Tam bych zachránil tu pannu Emmu. To se mi zdá bezpečnější, než se potýkat s Pošťákem, vo kterým dohromady nevíme lautr nic“.

„Po Emmě nám je houbes“, zavrtěl hlavou Ieronýmus, „Konce, ke kterejm došla, si přivodila sama“.

„Mohli bysme vyslechnout ty dva nový zajatce“, navrhl Fenx Worna, „Ty vanškrodský učeně v kápích“.

Byla pravda, že pokud nic, tak by alespoň mohli popsat, jak to v tom Pošťákově učení vlastně vypadá a jaká je tam síla nepřítele. Na základě takto konkrétních poznatků by bylo možné stanovit případnou bojovou strategii.

„Máme jedinej problém, takřikajíc družinovej problém, kterej nás stíhá vod samýho počátku“, řekl Otakáro Vesta, „A ten problém je, že vůbec, ale zholo vůbec neumíme zacházet se zajatcema...“.

„Tak se na ně vykašleme a pojedeme do tý Plyje“, navrhl znovu Babačan, „Vosvobodíme pannu Emmu a budeme hauří“.

„Těma haurama si teda nejsem moc jistej...“, zapochyboval nahlas Ieronýmus.

„Hauří už vlastně jsme, zlikvidovali jsme Lokvarta“, zatvářil se bojovně druid.

„Spíš jsme měli neuvěřitelnou kliku. A nebejt ty hole...“.

„Když mluvíte vo tý holi, tak mě napadá...“, ozval se najednou Grub a zatvářil se ublíženě, „Kdo z vás se mi včera v noci hrabal ve věcech? Byls to ty, Babačane!?“.

„Nif to byl...“.

„Příště vám zpřerážím pazoury! Všem!“.

Po schodišti sestoupil vůdce Nurnských a tvářil se spokojeně. A hned vysvětlil důvod své nepřítomnosti. Zašel navštívit Krastavovy muže. Ani nečekal, že tak ochotně kývnou na jeho návrh osobně podpořit Nurnské při útoku na Vanškrod. Takovým náhlým vývojem situace nápady ohledně osvobození panny Emmy Nostrilové padly nebo alespoň byly upozaděny. Nurnští dojedli a připravili se na výslech Olena Kostřavy. Ten jim z oněch dvou nových zajatců přišel pro zjištění vanškrodských reálií přijatelnější. A nemýlili se. Výslech skončil mladíkovým bezvědomím, když mu barbar Darghaz dal jednu příliš pádnou ránu do zubů. Předtím ale vězeň stihl načrtnout půdorys bývalého kláštera kněží boha Zuna a přilehlého okolí. Vesnice jménem Vanškrod podle všeho už neexistovala. Materiál z opuštěných domů byl použit pro výstavbu obranné dvoupásé cihlové zdi kolem. Prkenné klášterní stavby však nikdo už léta neudržoval. Nurnští pochopili, že Cholomar Perkelt objekt kláštera použil k vybudování tak řečeného Magického učení Kalyjáše Lokvarta, které navenek zvučným jménem pokoutně rozšířeným do povědomí bývalých učedníků marrburského učení mistra Revenana lákalo zbloudilé existence do svých tenat. Kalyjášovo učení skýtalo utopickou vidinu bezpečí a přilákalo mnohé, mezi nimi i Vojena Mikluše nebo Olena Kostřavu. A stejně tak přivábilo i Marka Žluče, řečeného Mlučem. Jak velmi se ale ti, kteří prošli klášterními branami, přepočítali! Zprvu se nováčkům snad mohlo zdát, že mistři Cholomar Perkelt a Murion Sebeš by mohli

zjistit, ale nic podezřelého nevypátral. A bylo to pořád dokola. Kapela, medvěd a pohoštění zdarma. A že je to jenom kousek cesty a kdesi cosi. Inu gwendarronský prostý lid je pohostinný. A princ Torgan je obyčejnej truhlík. Zastával jsem jednoduchej názor. Budeme se řídit tím co bude chtít princ , protože..., protože je to princ a my jsme mu k ruce a nemáme co zpochybňovat královský přání. Ale když nás druhej den, kdy už jsme se museli rozhodnout, jestli se teda necháme pozvat nebo pojedeme dál, navštívili u snídáně dvě další dcery toho chlapa a začaly nás taky přemlouvat a k jídlu, kapele a medvědovi ještě přihodily, že si, kdo bude chtít, může dát s tím medvědem i páku a u toho se vyzývavě křenily a různě se tak jako nakláněly, takže jim bylo vidět hluboko do výstřihu a tak to začalo bejt nějaký fakt už moc podezřelý. Tohle totiž nevonělo hrátkama na seně, tohle nějak smrdělo rozbitým čmuchákem. A to já poznám. Takže jsem se odebral za princem a ve vši slušnosti jsem ho varoval. Samozřejmě jsem mu vykal. Jenomže princ si asi fakt chtěl dát páku s medvědem a dál se tvářil jako..., jako jeliman. Takže onedlouho trpaslík Grub, ten náš velitel, rozhodl, že se pojedeme veselit. Takže bude veselo.

Náramná taškařice v Přelících

A další den ráno jsme vyrazili. Nevěsta s ostatníma holkama jela v krytym voze. Pak ještě další dva vozy s hostinským a dalšíma hostama a nakonec my. A tím my mám na mysli prince Torgana, královskýho syna s tím jeho krollem, pak na hlavu lehce padlýho Přismyslecha s tou jeho psí smečkou a nakonec nás, družinu, která se zove Nurnská a původně měla doprovázet prince na slovutnej nabatelskej turnaj válcovýho typu. Ale teď jsme holt táhli někam na svatbu. A to nejdůležitější. Na čelo průvodu byla zařazena vesnická kapela! A jak jsem si poznamenal, tak byla různorodá a hlavně hlasitá. Kapela vyřvávala a Jonas Wreda začal řešit rozdíl mezi houslema a jejich primitivní variantou, kterou nazýval gusle. A do toho nějaký blbec

mlátil do bubnu a další troubil co mu plíce stačily. Pozitivní byla pouze skutečnost, že po celou cestu kolovaly po celým tomhle praštěným průvodu měchy s vínem a pivem, což v kombinaci se sálajícím sluncem, dodávalo všem svatebčanům dobrou až předobrou náladu. Tak jsem chlastal taky.

Cesta trvala asi tři hodiny. Ne že by ty Přelice byly nějak daleko, ale cesta se nám nějak motala. Jediný co si pamatuju bylo, že Přismyslech nám hrdě řekl, že ty jeho psi jsou plemene merionský ohař a že princova nastávající v tom Nabatelu se jmenuje Valérie. Tak jestli tam vůbec někdy dojedeme.

Ale do Přeslic jsme dojeli. Byla to docela úhledná vesnice, kde byly některý baráky obehnaný kolovou hradbou. Což bylo prý ještě z doby, kdy tady před několika desítkama let řádil nějaký nemrtvej hnusák, jménem hrabě Soyo.

Ubytovali nás v hostinci U Jána. Na cimru jsem vyfasoval Nifa, protože vůdce Grub jmenoval Jonase Wredu svým zástupcem a prohlásil, že vedení musí chrápat na jednom pokoji. Což je samozřejmě strategická chyba, ale Grub na tom trval, že prej až bude problém, tak se vedení zamkne a bude se radit. A Nif nám řekl, že se ho po cestě pořád vyptávali co jsme zač, teda kromě toho, že jsme velký pánové. Tak prej nic neřekl a prince zapřel. Dobře to barbar udělal. Tak jsme se zatím aspoň poradili, že kdyby to vyzvídání pokračovalo, tak budeme tvrdit, že jsme inspekce z Nurnu. To jsem navrhl já a dobře jsem to řekl. A Grub nám zdůraznil, že máme pořád dozorovat prince. Dobře to trpaslík řekl. A taky jsme se dohodli, že si u prince na cimře necháme cenný věci a kroll Gormal to bude hlídat. Tak jo. Přismyslech se postaral o ty svoje psy a taky naše koně a pak se k nám přidal. On se s náma poslední dobu stejně družil a neodradilo ho ani když se, už lehce namazanej, Jonas po něm začal opičit s tím jeho koktáním. Čímž elf klesl na úroveň kudůka, protože smát se chudákům se nedělá. Jak už jsem určitě někdy řekl.

Ve vesnici bylo všechno připravený na obřad. Medvěd v kleci, komedianti v

tak, aby vybudili jeho touhu po jejich duších. Bylo jim svěřeno vylákat přízrak přímo pod hradby a potom se vrátit. Za to Cholomar Perkelt oběma slíbil svou nehynoucí vděčnost. Vojen Mikluš velmistrův příkaz poslechl, Olen nikoli. U Klovačské slati se mladík zneviditelnal a obrátil se na úprk. Nezamýšlel se do příšerného Učení, jež kdysi bývalo klášterem kněží boha Zuna, nikdy vrátit.

Mezitím, co Olen Kostřava vyprávěl zoufalý příběh, se muž s vidlemi vytratil. Napadlo ho, že by měl varovat Darghaze, upozornit jej, že se blíží Lokvartův přízrak.

„Vsaďte toho člověka do žaláře, pane Harbalří“, přikázal Otmar Kalivoda, „Dejte mu nějaké prádlo a uvědomte strážce. Ani tato noc se nebude lišit od těch předchozích. Bude dlouhá“.

„Je to kouzelník, pane“, ozval se varovně Otakáro Vesta, „Takovému nesmí vaši muži dovolit usnout. Prostě je nutný jemu podobnejm krz mříže ubližovat, chápete?“.

„Rozumím“.

„A na hlavu rozhodně pytel“, dodal Ieronýmus, „To teda zdůrazňuju“.

„Kam se poděl ten chlap s vidlí?“, zeptal se vrábelský správce.

„Někam vodběh...“.

„Nechte ho pro jistotu zadržet, pane Harbalří“.

„Rozkaz, pane správče“.

* * *

Darghaz zařval jako zvíře a uvolněně se odvalil stranou. Sípavě oddechoval. Aldara se k jeho nahému tělu přivínila a leskly se jí oči. Les, tichý svědek barbarů soulože, šuměl zvuky noci. Barbar si natáhl nohavice přes bílou zadnici. Pořád zůstával ostržitý a věděl, že neopálená běloba kůže svítí na sáhy daleko. Kolik neopatrných mužů už zemřelo s kalhotami na půl žerdí.

„Vobleč se“, řekl stroze.

Poslušně učinila, co řekl. Věděla, že on je život a mimo něj číhá smrt. Voněl jako ona. Potem a hlínou. Pohladila barbara po svalnaté paži. Svaly pod dotekem ženy jemně zavibrovaly. Darghazova mokrá kůže porostlá černými chlupy se jí teple a měkce lepila na

dlaň. Potom zaslechli hlas. Někdo volal. Byl to ten muž s vidlemi. Darghaz rozvažoval, potom hvízdal na prsty. Zatímco Jáchym těm dvěma vyprávěl, jak se mu vedlo nejen na hradě, ale i dříve v Salaru a Luži, po cestě k Erbertu proběhli dva lidé. Museli to být vojáci, chřestili zbrojemi.

„No a teďko sem asi míří ten Lokvartův přízrak“.

„Tak si na něj počkáme“, vycenil zuby Darghaz.

„Myslim, že to není dobřej nápad, pane“, odpověděl vesničan, „Myslim, že bysme se měli vrátit a připravit se tam za hradbama“.

„Řekla bych, že má pravdu“, ozvala se Aldara Habánová, „Jáchym je pravdomluvněj a dobřej chlap“.

* * *

Bylo po půlnoci a Vrábel se připravoval na příchod Lokvartova přízraku. Jáchyma Nurnští odveleli střežit cestu v lese s tím, že při jakémkoli nepřírozeném zvuku se měl vrátit varovat. Tím se jej načas zbavili, aby si o něm mohli v klidu promluvit. Jevil se jim krajně podezřelý.

Jáchym měl ale brzy možnost se ukázat. Zaslechl pod kopcem zvuk rohu. Dost blízko. Rozhodl se vyčkat. A potom někdo běžel po cestě vzhůru. Osamělý běžec. Siluetu dotyčného Jáchym nezahlédl, ale slyšel ho. Prchající postava. Ukryl se za stromem vedle cesty a když ten muž probíhal kolem, přetáhl jej vši silou ratištěm vidlí přes nohy. Přesně jako předtím Darghaz v poli. Jáchym měl radost, když ten muž padl jako žok mokřých pilin a nabyl obrysů. Navlečený v kutně jako ten Kostřava. Pošťákův pomahač. Z ruky cizákovi vypadl roh. Jáchym si nahodil muže na záda a dovlékl jej do trůnního sálu, kde bezvládné tělo položil Nurnským k nohám jako vzácnou trofej.

„Myslim, že se mu dá věřit“, řekl Darghaz stručně, „A taky myslim, že by moh táhnout s náma“.

Jáchym se zatvářil pyšně jako páv. A potom si náhle vzpomněl, že se blíží Lokvartův přízrak.

neviděl, ale že rozhodně nebude rušit obřad. Nepopírám, že jsem začal bejt vzteklej. Pak mě ovšem napadlo, že celá ta vodní iluze, abych se vrátil k odbornějším termínům, byla jenom součástí toho komediantského představení a že se teda nic vážného neděje. Teda samozřejmě děje, protože když doprovázíte královského potomka na pouti světem, tak musíte bejt připravený na všechno a bejt pořád ve střehu a nic nepodceňovat.

Vrátil jsem se na náves k princí, kterej si pořád vylejval imaginární vodu ze skutečných bot a připojil jsem se k němu. A přidal se k nám i Grub, kterej mi zlomyslně oznámil, že mi ten natvrdlej krollů pacholek Gormal vzkazuje, že ještě jednou mu budu nadávat, tak mi rozbije hubu. Tak tomu jsem věřil a začal jsem se bát. Naštěstí kroll zůstal sedět na těch našich věcech a o dění venku se nezajímal a na prince kašlal. Docela by mě zajímalo, kdyby se princí fakt něco stalo a pak se to vyšetřovalo, jak by se pak ten tupec obhájoval. Tak rozkaz je rozkaz, takže by vyvázl s podmínkou. Asi...

Situace ve vesnici se už uklidnila a my lovci medvěďů jsme se sešli u stánku s buřtama. Někdo se zeptal Nifa, asi teda Jonas, že by asi měl průser, kdyby princ přišel k úhoně, když se zaručil u jeho matky, že na něj dáme pozor. Nif opáčil, že průser by měl maximálně hobitů tvor Vesta, protože ten na tý královský audienci mluvil, zatímco on neřekl ani slovo. Tak pravdu ten náš barbar měl určitě v tom, že vyžraný hobiti jsou známý svojí permanentní žvanivostí, zatímco barbari slovy spíše šetří. O tom proč tomu tak je, by zajisté šly vést zajímavé spory. Každopádně mě Nifův právní rozbor týhle hypotetický situace moc neuklidnil. No..., hypotetický. Ještě potkáme po cestě s princem několik komediantských vejprav a bude se nad náma vznášet duch oprátky.

A už se konečně nachýlil čas obřadu, takže se středem pozornosti stal párek novomanželů a ne medvěď Bertík, kterej dělal kotmelce nebo soutěž v chytání slepic. Ženich se smál a nevěsta plakala, takže bylo všechno v pořádku. Teda až na starostovu řeč, která

byla tak divná, že protestoval i jinak nepřilíš bystrý Přismyslech. Potichu teda. A ještě jsem si poznamenal, že Jonas Wreda, elf a buřič, řekl na princovu adresu dost nepublikovatelnou nadávku. Ale naštěstí taky potichu.

A už jsme v tom!

Svatba byla v plném proudu. Ženich osahával nevěstu, pronášely se přípitky až praskaly korbele a skleničky a my se tak nějak slezli u jednoho stolu, kde jsme si vyměňovali informace, postřehy a podezření. Takže nám nejdřív Jonas řekl, že jsme strašně zpovýkaný, v čemž měl samozřejmě pravdu, akorát že vzápětí sám začal povykovat na Fenxe s tím, že je blbej kudůk, kterej neví jakej je rozdíl mezi rybníkem a jezerem. Což teda kudůk vopravdu nevěděl. Pak se k nám přimotal Přismyslech a všem se začal chlubit svým novým tetováním. A nenechal si nakonec vytetovat psí hlavu, ale hlavu koňskou. V konečném výsledku to ovšem bylo jedno, protože ta lidová umělkyně nedávala při přírodopytu ve škole moc pozor. Přismyslecha se ovšem rozhodl trumfnout Darghaz, kterej se pro změnu rozhodl pro jinej uměleckej výtvar. A sice pro medvěda a rovnou přes celý záda!

Čerstvě umělecky zpitvořenej Přismyslech mi taky neopomenul sdělit, že si mám dát pozor, protože se proslejšchá, že se mi kroll chystá rozbít drážku. Vůdce očividně neměl potřebu nechat si tuhle informaci pro sebe. Takže už to ví celá vesnice a můj kumpáni se tím dobře bavěj.

Přesunul jsem se raději k druhému stolu, kde seděla rodina nevěsty, teda hlavně obě nevěstiny sestry. Ta mladší se jmenovala Sáva a byla tuze pěkná a zrzavá. Dozvěděl jsem se další naprosto nepodstatný informace o týhle vesnici. Namátkou vybírám. Že třeba tady žijou nějaký kudůci, který se živěj jako pastevci, že místní starosta je velkomlynář a že se tady vyskytují i nějaký váleční invalidi. Pak si ovšem pan otec všiml, že sahám Sávě na zadek a naznačil mi, že se

Emmy, a tedy vidiny peněz, vzdát. Nechat Emmu jejímu osudu. Beztak si nic jiného nezasluhovala. Johana Hřibálová zřejmě zradila i ji. Hladový a vyhublý vyrazil Marko Žluč na Vanškrod.

„Cos udělal s tou holkou?“

Mlučem odevzdaně pokrčil rameny.

„Tys ji...“, procedil Babačan a přejel si dlaní přes krk.

Mlučem gesto neviděl, ale pochopil, nač se druid ptá.

„Co s ní taky...“.

„Budeš viset!“, houkl Nif Bouřlivák,

„Ty budeš viset, špíno ukoptěná!“.

Výslech skončil. Nurnští nechali znechuceně Marka Žluče odvést zpátky do šatlavy.

* * *

„Je mi z toho chlapa na blit“, odušil Vesta a pravil, že se odebere na cimru navařit nějaké lektvary, které by se mohly vbrzku zatraceně hodit.

Aldara Habánová byla bledá jako stěna, za celou dobu předešlého výsledku se držela po Darghazově boku. A teď, když barbar řekl, že vyrazí na průzkum, bylo samo sebou, že půjde s ním. Jenom v jeho blízkosti se totiž cítila v bezpečí.

* * *

Darghaz měl nejspíš původně jiný plán, ale nenadáde, jak tak s Aldarou Habánovou spěchal po hradním nádvoří k bráně, se k nim přidružil nějaký vesničan s vidlemi. Vidle měly trny vyklepané do roviny a zmíněný venkovan pravil, že jestli ti dva mají nasměrováno dolů do údolí, půjde s nimi. Darghaz jen pokrčil rameny. Aldara řekla, že onoho muže zná, že se jmenuje Jáchym. Prý se asi před dvěma lety přistěhoval do Salaru. A kam sahá její povědomí, tak se mu dá věřit.

„Když postupně vodvedli lidi z Luže na práci v chodůrským lomu, řek sem si, že příště si přindou i pro mě“.

„Hm“, odvětil Darhaz, vedl za uzdu koně a kráčel rozvážně po cestě k lesu.

„Zajel jsem teda do Erbertu, ale tam se mnou starosta Švec vyběh. Prej že tam cizí nechtějí, prej mají sami málo a svejch starostí

dost“.

„Hm“.

„Dostal jsem se teda do Salaru. Pan Syrovátka je uznalej člověk. Vo svoje lidi se stará. Je to slušnej chlap...“.

„Bardan Syrovátka je moudřej člověk“, přitakala Aldara Habánová.

„Tak jsem tam teda žil. Dokonce mi dali vopuštěnej barák po sousedech“.

Trojice vstoupila do lesa. Stíny už se prodlužovaly, slunce zapadalo.

„Tendle meč“, ukázal vesničan pyšně na krátkou čepel v závěsu u opasku, „Ten sem si celou dobu ukrejšval pod matrací, až přinde čas. Až přinde čas vodplaty“.

„Jo“, odvětil barbar nevzrušeně a za chůze se obezřetně rozhlížel po okolí.

„Kdyby ho u mě našli, kdyby mě někdo udal, byl by se mnou šlus...“.

Už byli pod kopcem a zamířili k Erbertu.

„Ale nenašli, nenašli“, řekl pyšně Jáchym, „A hádám, že čas vodplaty nadešel...“.

„Víš ty co?“, podal barbar muži s vidlemi uzdu, „Postarej se vo toho koně“.

Když průzkumná trojice došla na erbertské náměstí, padl už soumrak. Uprostřed hořel oheň, u nějž se hrálo několik lidí i vojáků. Bylo na první pohled patrné, že provizorní opravy vsi začaly v plném proudu. Lidé se postávali v záři plamenů a zírali přes budovy k severu. Vojáci při příchodu těch tří sáhli po jílcích čepelí, ale brzy zase zbraně pustili. Darghaz se ohlásil jako průzkumná hlídka vrábelského správce. A dozvěděl se oplátkou, proč se lidé shlukli kolem hořící vatry. V dále prý zaslechli opakované táhlé troubení polního rohu. Po chvíli, co nurnští průzkumníci pospolu s místními nahřívali dlaně, zaslechli to také. Daleko, možná několik mil.

„Tím směrem je Klovačská slat“, řekl Jáchym a několik kolemstojících mu přitakalo.

„Lokvartův přízrak...“, prohlásil někdo.

„Přízrak?“, zdvihl obočí Darghaz a

jako závan, vrznutí dveří a nikdo nebyl vidět. A na podezřelý závany mám jako študovanéj magicus a bejvalej spolumajitel nevěstince čuch. Nechal jsem Sávu Sávou, ta může počkat a skočil jsem po tom pohybu. Pohybu ve stínu. Máchl jsem rukou a někoho nebo něco jsem nahmatal. Živýho! Bylo to jasný. Magicky stíněnej tvor, kterej byl zahalenej do tajemna neviditelná. Kam s tím ovšem na mě! Já nejsem žádnéj drnohryz co vokopává tuřín a ve volným čase chlastá lacinou kořalku!

Ten tvor se mi ovšem vysmekl a pádil pryč. Měl jsem už kapku vypito, ale i tak jsem po něm přesně hodil varovným výbojem magie a podle sprostý nadávky jsem věděl, že zásah energie dotyčným popálil prdel a podle nízký polohy toho vzteklyho hlasu jsem taky usoudil, že je to nějaký prťavec. A jal jsem se ho pronásledovat. Vyběhl jsem za ním před statek. Chtěl jsem ho dostat živýho, ale ten sráč se najednou přede mnou zhmotnil a metl po mě kudlu, která mě teda našťestí vo vous minula. Jenom mi ulítlo pár šupin z toho mýho nóbl krokodýlího kabátce. A zase začal zdrhat do tmy. Byl to hobit! A tak jsem ho napálil naplno žlutým světlem! Ne proto, že trpím nějakýma rasovejma předsudkama, to ne. Napálil bych to klidně i do našince nebo do elfa. Padni komu padni! Klidně uříznu trpaslíkovi vous a na krolla plivnu. A tenhle podměrečnej mizera mě tak nějak najednou prostě začal srát. Jenom hekl a rozplác se na zem. A ze zad se mu kouřilo. A pustil na zem pytel. Tak jsem ten pytel bafnul a hned jsem poznal, že svatej Daleš na svýho služebníka shlídlnul vlídným pohledem. Jednak byl plnej nějakých krámů, ale hlavně tohle byl ten typ kouzelnýho zavazadla, do kterýho můžete cpát věci horem dolem a pořád váží stejně. Teď už můžu chodit na dobrodružný vejpravy, jak na odpolední špacír po městě.

A rušno bylo po celý vesnici. Hořela stodola, spadla lávka a ke mně přiběhl starosta. Tak jsem mu nahlásil zlikvidovanýho zločince hobitího druhu. A že to zločinec byl, bylo jasný na první pohled. Ten propálenej hobit měl u sebe kromě mečíku i devět vrhacích kudl, takže bylo jasný, že to není nikdo z

příbuzenstva, co přijel na veselku. Ani vzdáleně. Starosta pochopil co se asi stalo a hned se zajímal o obsah pytle. Tak jsem ho před nim vysypal a ejhle byla tam ta truhla s třítisícovým věnem. Takže jsem byl za hrdinu. Truhlu jsem mu nechal a kouzelněj pytel jsem z pozice vyšší moci zabavil. Jo a ještě dva lektvary. A to už na místo přiběhl i Jonas s Fenxem a taky dokoktal Přismyslech. Teda doklopýtal. Vyměnili jsme si informace a s Jonasem jsme vypustili animálie, protože bylo jasný, že nepozvanéjch hostů bylo víc a že stodola nezahořela sama o sobě. Pan Kapoun nalezl mrtvýho mlynáře s mlynářkou a ještě nějakýho kluka. Všichni mrtvý, přičemž mlynář byl ošklivě potrhanej. Mord jak prase! A Puklina zaznamenal tři prchající postavy kousek od vesnice. Takže se po nich hned několik našich vydalo koňmo. Já ne, jenom jsem s nima poslal pana Kapouna se zabíjáckejma instrukcema. A pak jsem radši podal report principi. Princ Torganj byl pořád nějak stejně vyvalenej a dezorientovanéj. Ale tančil hezky. Předtím.

A potom se stal ještě jeden průser. V hostinci našli mrtvýho krolla. Jo, toho gardistu co měl dávat pozor na prince. Tak hubu mi už teda asi nerozbije, ale čistě obecně to byla dost příšerná představa, že tady v nějaký prdeli, mimo cestu na Nabalat, odpravili královskýho chlapa, kterej nosil bílej plášť a byl to pořízek olbřímích rozměrů. Docela mě polilo horko, když jsem si na jeho místě představil toho našeho prince Torgana - Truhlíka. Kroll byl normálně podřezanej hnusným způsobem, a vrah mu skoro oddělil hlavu od trupu. Byla tam spousta krve a bylo to nechutný.

Uběhlo několik směn, když se vrátili mý kumpáni z pronásledování, což pro mě teda nebylo překvapivý, protože jsem to věděl od Kapouna. Takže jsem prince na jejich příjezd předem upozornil, což vypadalo, že mám věci pod kontrolou a že se orientuju v situaci. Princ nic neřekl, ale starosta, Sáva a ty ostatní vystrašený drnohryzové to určitě museli ocenit, že jako moudřej nóbl pán z Nurnu nad nima bdí a že je už všechno v

Něco mi to jméno prostě říká...”.

„Já teda určitě žádnýho Palaše neznám”, zavřel barbar Darghaz, „Ale až ho potkám, rozbiju mu hlavu řemdihem”.

Na centrálním schodišti se objevil Krastav Klakoň a zvolal na pana Volodara, že ve svém stavu by se měl šetřit a odebrat se na lože.

„Do prdele!”, sykl Otakáro a letmo pohlédl na mrtvé tělo ležící vedle topeniště.

Potom družinový pyrofor sklopil zrak. Babačan Borůvka věnoval vůdci prosebný pohled.

„Krastave”, zabručel Nif Bouřlivák, „Stala se taková věc...”.

Vystoupal za ním, položil muži barbari tlapu na rameno a něco mu šeptem vysvětloval. Tvář Krastava Klakoně se zrůznila emocemi. Zděšení vystřídalo zoufalství, zoufalství nahradila odevzdanost. Muž pomalu sestoupil po barbarově boku k mrtvému tělu milovaného pána. Otmár Kalivoda zíral neschopen slova. Krastav si přál odnést pánovo tělo do komnaty a uložit jej na lože. Nif se nabídl, že mu s nebožtíkem pomůže.

„Zabijte toho hajzla!”, dal Krastav hlasitý průchod nahromaděným emocím, „Zabte tu svini!”.

„Viník bude postaven před řádný soud, to vám přísahám...”, řekl zkroušeně a poněkud formálně vrábelský správce, „Bude souzen a spravedlnost jej nemine”.

„Měli bysme ještě vyslechnout toho kouzelníka, toho Marka, pane”, navrhl Otakáro Vesta, aby odblokoval nepříjemnou situaci, na níž Nurnští měli lví podíl viny.

Hobit si vyčítal, že Nurnští Ptáčníka v návalu nadšení nad náhlým úspěchem takhle školácky podcenili.

„Ano”, odvětil Kalivoda, „Přivedte ho”.

* * *

Nechali tomu muži pro jistotu zavázané oči, aby nepřišli ještě o pana Kalivodu, nebo nedej bohové o někoho ze svých. To už by bylo skutečně trestuhodné. A udeřili naň palbou otázek. Tenhle mladík byl

ale o poznání jemnějšího zrna než protřelý druid z Rhyzorských hor. Bez otálení přiznal, že se jmenuje Marko Žluč a že pochází z Kotleby, kde se narodil. Svůj životní příběh sice vyprávěl poněkud na přeskáčku, ale Nurnští si jej doprovodnými otázkami skládali do jednoho celistvého obrazu, který už dával smysl.

„Marko Žluč?”, zdvihl obočí Babačan, jako by se snažil uchopit nějakou zásadní myšlenku, ale marně.

Myšlenka odlétla pryč dřív, než po ní stihl drapnout.

Marko opustil kraj, jen co dospěl. Svě mládí netoužil utloukat na meziřečských polích, toužil po vzdělání a ocenění. Odešel do Marrburku, kde se protloukal po ulicích. A stejně jako i mnozí jiní upadl do osidel Revenanova sklepního učení, které, jak se zdálo, mladým jeho ražení skýtalo nadějně vyhlídky. U Revenana se učil asi čtyři roky a měl se věru dobře. Mistr Revenan jej vytáhl z ulice a vykřesal v něm jiskřičky talentu, který jako zručný kovář kul, dokud se jevil být rozžhavený do běla. Marko si našel i dívku, toužil si opatřit vlastní bydlení, založit rodinu. Potom ale došlo k té hrozné události, ke spiknutí proti marrburskému starostovi a jeho úkladné vraždě. Z vraždy byl obviněn mistr Revenan, magicus byl souzen a nakonec popraven. Učení bylo úředně uzavřeno a jeho frekventanti zatýkáni a vyslýcháni. Někteří byli shledáni nevinými, někteří skončili za mřížemi marrburských kobek. Marko Žluč byl shledán nevinným, jeho život se ale vrátil do starých kolejí jako tehdy na začátku, kdy do města přišel. Spadl na samé dno. Skončil i se svou dívkou, která se mezitím stala jeho ženou, na ulici a nějaký čas se takhle protloukali. Štvanice na Revenanovy učně ale ve skutečnosti nikdy nepřestala, ani na ty úředně omilostněné. Marko se protloukal ulicí s nesmazatelným cejchem viny. A potom se nějak od jemu podobných dozvěděl o jakémsi Sebešovi, Revenanovu dřívějším pomocníkovi, který prý ve Vlandrech vede magické učení a nabízí azyl mladým, šikovným, uvrhnutým do bahna ulice

ten muž znal dopodrobna celou jeho historii. Pan Lokvart tvrdil, že klenot byl vyroben v roce 1061 v Marrburku mužem, který o rok později za velice tragických okolností zemřel. Ten muž se jmenoval Jorazim Palaš, byl to učenec stejného oboru jako Kalyjáš Lokvart, ale o několik let dříve se usadil a převzal vedení rodinného klenotnictví. To klenotnictví v Marrburku existuje dodnes, je velice vyhlášené. Dnes známé jako šperkařská dílna Malvína Rudda. Nicméně starší lidé onomu krámu v loubí měšťanského domu v Ploské ulici poblíž říčního mostu přezdívali stále postaru. Palašovo klenotnictví. Karmal Vrábelský do šperků z Ruddovy dílny ukládal panské jmění. Šperky totiž neztrácejí na hodnotě, kvalitní šperky na hodnotě postupem času nabývají. Než se ale předmětný klenot dostal do držení Karmala z Vrábelu, vykonal předlouhou pouť. Lokvart o této pouti věděl své a znal ji dopodrobna. Tvrdil, že za těch dvacet let, než se řetěz s černými obsidiány dostal na Karmalovu hruď, opsal dlouhý kruh, po němž za sebou nechával mrtvé. Mrtvé v podobě jeho dočasných majitelů, kteří končili tragickou, záhadnou či těžko uvěřitelnou smrtí. Kalyjáš Lokvart zapřísáhl tvrdit, že šperk samotný není to, co ovlivňuje své nositele, ale že jsou to dva masivní černé kameny ze zlatém zasazení. Soudil, že v těch kamenech se ukrývají zajaté duše nešťastníků, nešťastné duše bez těla, které se vracejí, které bloudí, které někam směřují. Původně se domníval, že směřují domů, ke svému stvořiteli, respektive do místa, kde byly stvořeny. V roce 1080 se podle tvrzení pana Lokvarta nešťastné duše vrátily zpátky do tehdy už Ruddova šperkařství. A tam klenot o rok později koupil Karmal Vrábelský. Kalyjáš Lokvart tedy usoudil, že cesta duší pokračuje a dopodrobna vysvětlil hradnímu pánu svoje soudy i názor, jak se vyhnout blížící se tragédii. Duše musely být osvobozeny a on samotný, mistr Lokvart, byl té moci toto dokázat. Teprve později a věru až příliš pozdě theurg pochopil, že to nebyl on, kdo přišel s teorií osvobození, ale že duše samotné si jej vyhlédly, přivábily jej k sobě a vnuknutím

myšlenek přinutily jej zmíněný nápad navrhnout a vykonat. Teprve tehdy, když bylo pozdě, Kalyjáš Lokvart pochopil, proč se Karmal nebránil, proč s ním holportoval, i když jej vlastně vůbec nechoval v lásce. Hradní pán nechoval v lásce ani Cholomara Perkelta, muže, který se v kraji objevil na doporučení Lokvartova příručího, jistého Muriona Sebeše. Ačkoli si ti dva navzájem nepadli do oka, přesto mezi nimi panovalo silné pouto, jež je nutilo konat v jistém souladu. Každopádně vše se točilo kolem Palašova šperku a Kalyjáš Lokvart byl přesvědčen, a také Karmala v tomto smyslu tvrdošíjně ujišťoval, že náhrdelník vede pána ke zkáze a že jinak neodvratnou zkázu je možné odvrátit jedině a pouze osvobozením duší zajatých uvnitř. Jenomže duše nemůže být bez těla, tvrdil, tělo je nezbytná nutnost, bezduché tělo, které duši, jež po těle touží, pojme.

Trvalo dva roky, než se Kalyjáš Lokvart dostatečně připravil a než Karmala přesvědčil. Respektive než skrze Karmalovo vědomí přesvědčil ve šperku uvězněné duše, že jenom on je ten jediný a pravý. Tou dobou už Kalyjášův příručí Sebeš vedl ve Vanškrodu školu a tou dobou už tam s ním pobýval Cholomar Perkelt. Ptáčníkovi nebylo přesně známo, odkud se Cholomar Perkelt vzal a proč, ale v jeho minulosti se šťourat nehodlal. Ani on sám přeci nestál o to, aby se kdokoli cizí šťoural v jeho armidenských časech. Na to byl s dostatek chápavý. Zbytečně se neptat a plynout s větrem, to Haranda Ptáčníka vždy drželo při životě.

Nicméně s osobou Cholomara Perkelta se začaly věci měnit a vyostřovat. Z neznámých příčin se Karmal Vrábelský na jeho osobu upnul, začal mu důvěřovat. A Perkelt sílil. Zejména z pohledu budoucích dnů byl Ptáčník přesvědčený, že nikoli nějaký šperk nebo duše uvnitř skryté, ale právě Perkelt byl z nejasných pohnutek příčinou všeho zlého, co sice mnohdy Ptáčníkovi zajišťovalo velice dobré bydlo, ale čím dál více mu troufalo přerůstat přes hlavu. Věci se rázně změnily poté, co Kalyjáš Lokvart

jasno, formace V je průzkumnickej majstrštyk, kterej se skládá ze dvou rour..., ne to je něco jiných. Formace typu V je průzkumnickej majstrštyk, kterej se skládá se dvou vopeřenejch animálií, letících před družinou a předávajících důležitý informace. Jenom díky tomu jsme tenkrát v tý zimě přežili. Vymyslel to Jonas, ale kdyby to nevymyslel von, tak jsem to vymyslel já. Ale to jenom pro pořádek. Pořádek musí bejt. Ale zpátky k tomu setkání. A jak mě tak představuje, tak si nešlo nevšimnout, takovejch přídrzlejšch úsměšku a vševídicích šklebů. Jakoby ty ksichty všech ras něco věděly. A vzápětí to přišlo. Ten zástupce malý rasy důlních krtů, řekl něco v tom smyslu, že všichni stejně moc dobře věděj, že Julián Chrupa je Grim Vepřek! A vostatní se začali smát. Tak jako ne úplně nahlas, ale...

Nejdřív jsem se lekl, jestli mě nedostihla altenbrušská minulost a někdo mě nepřiplul vodgráglovat. Ale pak jsem se uklidnil a došlo mi něco jinýho. Tyhlety poznámky, tyhlety papíry, tyhle moudra o životě, tyhlety spisky, jak se o nich kdysi vyjádřil trpaslík Bolbuch, který jsem si začal psát pro svojí osobní potřebu a jednou jsem je chtěl darovat univerzitní knihovně, jsem před nedávnem ztratil. Nebo mi je někdo votočil v kapse. To je jedno. Prostě si je někdo přečetl a nenechal si je pro sebe. Prekérní situace, řekl bych. Přišlo to náhle, takže nějaký řešení mě hned nenapadlo. Tak jsem držel hubu a tvářil se že nechápu. A raději jsem spustil něco vo svatym muži. A počkej, ty krte jeden, von ti to svatej Daleš jednou spočítá! Třeba ti prohodí řiť a hubu!

Situaci naštěstí zachránil Jonas. Sice mi řek, že mám dát pokoj s tím svatým a že už nenosí amulet ze svatym Dalešem a se svatou Maurou, ale že v rámci společenstva lovců medvědů se tak nějak můj charakter ztratí, protože všichni nakonec maj nějakou minulost. Teda takhle to přesně neřekl, ale pochopil jsem to tak. Dávalo to smysl, protože když jsem se podíval na ty tři ostatní, tak ty určitě taky měli nějakou zaplivanou minulost. Barbar se stručně představil jako Darghaz.

Podle všeho pocházel z divočiny a bylo to na něm vidět. Kudůk řekl, že je Fenx Worna a někdo hned významně dodal, že je ze Šedova. Tak to jo! A trpaslík se představil jako Grub, někde prej vod Naglinu. A že všichni teď jdou na nějaký obchodní jednání. A Wreda k tomu dodal, že jdou do Starý čtvrti, na Halwistovo náměstí, do nějakýho zlatnictví. Za nějakym Barnou. Kudůkem. A že jestli se nechci přidat. Tak jsem řekl, že jo, protože jsem zrovna neměl nic co na práci. Kupodivu.

Kudůčí krám

A tak jsme šli a bylo nás pět. A po cestě přišly další podrobnosti k tý nastávající návštěvě. A bylo to fakt na hlavu! Šli jsme Šírokou a pak zahrnuli do Dlážděný až jsme se ocitli ve Starý čtvrti. Krása. Honosný domy, vysázený stromy a gardisti co si uměj zapnout všechny knoflíky. Z Dlážděný jsme to vzali Královskou pěkně do kopce. A po cestě jsem se teda dozvěděl následující. Dva z družiny, hobit Vesta a barbar Nif, dostali pozvánku přímo ke královně Erenně. Jako byla jim udělená audience. Tak tedy šli a přinesli nabídku. A nabídku zajímavou, ale taky zřejmě divnou a možná i něčím lehce zapáchající. Týkala se nejmladšího královského syna, jistýho Torgana a nějakýho turnaje a že jako jde o jeho bezpečnost. Toho prince myslím. Nejzajímavější ovšem byla jiná věc. Ty dva povedený vyslanci Nurnský družiny se pak vrátili do Liscannoru, kde většina Nurnskejch pobejvá, řekli jim tyhle věci a předali ještě nějaký dopis. A pak ten Vesta, kterýho si pamatuju jako nabubřelýho hobita, kterej nosí špatný zprávy a je děsně nóbl a šik, najednou prohlásil, že má spoustu povinností a že tohle a támhleto a že na nějaký turnaj kašle a že stejně musí služebně přes moře na ten druhý kontinent, o kterým ovšem některý říkaj, že to žádný kontinent není. A Nif, barbar a bednotahač, neřekl nic a rovnou se ožral jak dobytek. Pro jistotu. Takže se z tý dnešní návštěvy taky vyvlíkl. Takže šli tyhle čtyři a teď já s nima. A bylo nás pět.

Halwistovo náměstí bylo velký a

modlili!..

„Mělo by se to tady do základů vypálit“, nadhodil Vesta.

„To ne“, zavrtěl hlavou Borůvka a plácl neodbytnou opici přes pracku, „Neměli bysme kde přespat“.

Opicák se po něm dál sápal a škaředě se šklebil.

„Tak toho Lokvarta aspoň rozsekám na maděru!“, zbrunátněl Nif a tasil.

Potom se vydrápal na oltář a druzi sledovali, jak z netečné modly vztekle odřezává chuchvalce plsti a bělavých chlupů. Částečně tak odhalil dřevěnou kostru, k níž byl kokon upevněn. Lokvartův přízrak byl definitivně zhanoben.

„Ta vopice ti asi něco chce“, obrátil se Fenx Worna k Babačanovi, „Nebo spíš nám něco Ieronýmus potřebuje sdělit“.

Druzi se otočili a kráčeli za rezatým zvířetem k východu z klášterní budovy. Pod ochozem uhasili zbytky ohně z rozlitého oleje, v němž se škvířil mrtvý mnich.

„Něco mám!“, rozezněl se Darghazův hlas shůry.

Nurnští zdvihli hlavy a pohlédli na Darghaze, třímajícího pochodeň.

„Spoustu peněz!“, zazubil se barbar, „Našel jsem tady spoustu peněz!“.

* * *

Když je všechny opicák privilekl, Grub uvědomil Nurnské o mrtvém předákově kláštera, dvou definitivně uprchlých učednících, čtyřech nových zajatcích a třech mužích, kteří se tady někde ještě skrývají. Družiníci se rozdělili na dvě skupiny a brzy zbylé běliče kostí, poschovávané za budovami, zajali. Potom si někdo vzpomněl, že by bylo dobré dojt do lesa pro Jáchyma, jenž ve strategickém ležení strážil část osobních věcí, jež se nehodilo tahat do boje. Nabídl se Fenx Worna, že pro vesničana dojde.

Díky přeživším zajatcům došlo k prokazatelnému ztotožnění zastřeleného muže, jehož Babačan Borůvka svrhl z ochozu do plamenů. Byl to proradný Murion Sebeš osobně. A člověk, kterého rozpoltil trpaslík Grub u mostku přes Leštinu, byl samotný

Cholomar Perkelt, řečený Pošťák. Pobité lítice běličí kostí jmény neznali, tedy krom jediné. Krom té, co oněm zbylým ženám velela. Říkala si Vichtara. Druzi se rozeběhli na všechny strany narychlo prohledat veškeré budovy, zda se tam náhodou ještě někdo neukrývá. Klášter se však zdál být definitivně dobyt a tedy pod kontrolou Nurnských.

„Teď spoutáme zajatce a někde se ubívakujeme“, rozhodl vůdce, „Až se vrátí Fenx s Jáchymem, rozdělíme hlídky“.

Jenže Fenx se nevrátil a jelikož se nevracel už povážlivě dlouho, vyslal vůdce záchrannou výpravu tvořenou Babačanem Borůvkou a Otakárem Vestou. Ti nakonec po nějaké době plahočení po temném lese a zejména díky druidově nesporným orientačním dovednostem našli nejprve Fenxův batoh a osiřelé ležení, potom Fenxe zhola zbloudilého v temném lese a nakonec i Jáchyma ukrytého ve větvích stromu. Za veselého povykávání se všichni čtyři v půl druhé nad ránem i s družinovými batožinami vrátili do Vanškrodu a šťastně zvěštovali radostnou novinu, že Nurnská družina neutrpěla žádných ztrát na životech.

Ieronýmus zívá a pravil, že je k smrti unavený a že by se nejraději odebral na kutě. A nebyl sám. Jenže mezi hradebními zdi stále ještě dlela horda oživlých nemrtvých a smečka hladových psů. Jejich štěkot neustával.

„Měli bysme ten hnus postřílet z hradeb“, navrhl Babačan, „Zbejvaj mi v toulci ještě tři šípy“.

Druzi zamručeli na souhlas, ale Babačanova neškodná zmínka o třech šípech upozornila na vážný problém. Zásoby šípů po družině, i když si je pardi mezi sebou účelně přerozdělili, se povážlivě ztenčily a nezdálo se, že by bylo lze možné si v dohledné době obstarat nové. S šípy a šípkami bylo tedy třeba šetřit. Nurnští se usnesli, že nejlepší bude, když zdi nad mezihradebními kójemi vždy obsadí střelci a vybijí ghúly, kteří jsou nebezpeční především tím, že jejich nečistě pařáty jsou nositeli ochromení. A poté, co by ghúlové byli nelítostnou střelbou zprovozeni

Mudrovali jsme nahlas, jestli není lepší to královstvíčko napadnout hned, což jsme si teda dělali spíš srandu, ale ten kudůk se zaksichtil a začal nám vysvětlovat, že to by bylo děsně složité, protože přírodní překážky a taky tohle a támhleto. Vůbec jsem nepochopil, proč nám to říká. Ale nakonec nám dal pravidla toho turnaje. Teda skoro. A to bylo ještě divnější. Každý nápadník, plus ten jeho sedmičlenný doprovod, bude strčený do takový ohrádky a pak budeme naráz vypuštěný do nějakýho uzavřenýho prostoru, kde se budeme rvát vo to, kdo se z něj dostane první. A ty ohrádky budou celkem čtyři. A ten prostor to bude nějaký válec. Nabatelskej Válec! A budou tam taky nějaký zavřený nebo otevřený dveře. A taky nesmíme bourat zdi! Nebo jima procházet. Což mě osobně nakrkl, protože já umím procházet skrz zdi. Jsem svatý muž, který prochází zdi. Jo a k tomu všemu dostaneme pevně stanovenou částku dvou tisíců zlatech na nákup vybavení a zbraní. Jako ještě předtím než nás šoupnou do toho Válce. Takže nebudeme asi moct mít svoje věci. A v těch pravidlech byl teda seznam těch věcí i to kolik stojí. A nebyly tam jenom mrtvý věci, jako třeba meče nebo bouchací kuličky, ale i zvířata. Takže Grub řekl, že si s sebou vezmeme dvacet pět hobitů, protože malý zvíře je za osmdesát zlatek. Musím se přiznat, že mi to přišlo vtipný a nebyl jsem sám. A ten kudůk Barna byl pořád nešťastnej a ty naše zlomyslný otázky zase začal přehazovat na prince Torgana, kterej prej ví. Celkem logicky předpokládal, že z prince si randu dělat nebudem. A že pro nás ten princ pošle posla do Liscannoru a teď že jenom bude stačit, jestli jako souhlasíme s tou účastí na tom Turnaji čtyř princů. A my mu řekli, že jo. Protože nabídka vod prince se neodmítá. Měl radost, vopíčák jeden kudůč. Jenom budeme muset sehnat další lidi, aby nás bylo sedm. A s tím jsme vypadli. No, jo no. Na jakých kravinách se můžou budovat státní celky? Budu si muset strčit hlavu do kýble.

V Liscannoru

Vypadli jsme ze Starýho města a po cestě jsme si dali ještě nějaký to pivo, protože jsme to potřebovali. Taky jsem kudůka Fenxe obdaroval amuletem svatýho Daleše a svatý Maury. Teda trochu jsem mu to vnutil, ale nebránil se. Možná z něj jednou bude taky svatej muž jako já. No..., asi nebude, když vo tom tak přemejšlim. Ale můj dobrej skutek byl vzápětí odměněnej, protože mě Jonas vzal na koně a všichni jsme odváleli do Liscannoru.

Liscannor jsem samozřejmě znal z minulosti. Hlavně teda hospodu U hrocha. Hned jsem se tam ubytoval za sedmdesát zlatech na měsíc. Ale vzápětí jsem půlku ušetřil, protože mě trpaslík Grub přepustil svůj už předplacený podnájem. Pan Grub si totiž už koupil svůj vlastní barák a ta cimra mu zbyla a teď byla plonková. Hostinský peníze nevracel. Následující dny jsem nedělal skoro nic. Většinu času jsem trávil v hostinci a poslouchal místní drby. Třeba, že starosta už není hobit Vesta, ale člověk Jorchen Kierke, což je můj starej známěj z výpravy do kláštera. Taky lovec medvědů a tak trochu divnej patron. Nebo že zdejší hostinský Luncius nebere pivo vod místního pivovarníka Peška, protože ten pivo vařit neumí. Takže pak ta Peškovina končí v potoce, což se zase nelíbí rybníkářovi. A taky že před pár měsíci jsme si pro hobita Babačana přiletěl varan, protože psal divný dopisy divnej lidem na divný adresy a k tomu topil knihama. Babačana s křivejma nohama taky samozřejmě znám. Zdržoval nás na tom mym posledním zimním vejletu, kdy jsme došli až k troskám Zhargu.

A desátýho dne čtvrtýho měsíce skutečně přijel vyšňořený a zrzavý chlap. Představil se jako Largan Zamil a že je pobočníkem prince Torgana a jestli teda s tím princem pojedeme na ten turnaj. A my třískli korbelama a řekli že jo. A tak jsme dostali pozvání na setkání přímo s princem, který se bude konat asi za tejdén. A že se teda máme dostavit slušně voblečený a zase na Halwistovo náměstí do nějakýho podniku Zenon. Na jméno toho podniku jsem se musel zeptat dvakrát, protože mi přišlo jak spadlý

odrazil obrovský varan. Ještě rozepjal křídla a okamžitě nabral výšku. Babačan Borůvka vystřelil otrávený šíp. Grub si dobře všiml, že olbřímímu ještěrovi se na zádech klimbá lepící se tvorovi k šupinám. Zacílil na ni a neminul. Žena se zhroutila a žuchla na zem. Babačan druhou ranou varana zabil a ten se s ohlušující ranou zaryl bezvládně do hlíny. Tam, kde se tělo zvířete potkalo se zemí, zanechal v prsti širokou brázdu.

Darghaz si od rozražené brány všiml padající ženy a vyběhl za ní. Dřív tam byl ale Grub a plnou vahou těla ji zalehl. Cítil, že dýchá. Tedy do okamžiku, než doběhl Darghaz, který se domníval, že žena s Grubem zápasí, že nerudného trpaslíka škrtí. Přetáhl ji plochou stranou čepele přes tu část těla, o níž si byl jistý, že určitě nepatří Grubovi. Rána ženě rozdrtila kosti a vyhrzl výkaly zapáchající šlem. Grub se zvedl na nohy a věnoval barbarovi vyčítavý pohled. Ten omluvně pokrčil rameny. Takové věci se prostě stávají. Potom Darghaz nechal Gruba Grubem a vyběhl za ostatními, kteří se zatím hrnuli k hlavní budově kláštera.

Tam na schodišti postával Otakáro Vesta s Fenxem Wornou. Dveře dovnitř zely otevřené dokořán.

„Vevnitř je tma jako v řiti a my nemáme světlo“, vysvětlil Otakáro omluvně.

„No, spíš se nám tam moc samotnejm nechtělo“, pravil kudůk, „A navíc to tam smrdí jak v prasečím chlívku“.

Nurnští náhle ve vnitřní temnotě spatřili paprsky světla padající odněkud shůry.

„Co je to tam dole za bordel?“, ozval se cizí hlas z útroby budovy.

„Útok!“, zařval vůdce a vpadl.

Ostatní druzi, včetně Krastavových mužů, za ním.

Klášteří budova byla vlastně tvořena dvěma prkennými věžemi přilepenými na podlouhlou centrální stavbu. Ačkoli věže byly děleny do několika pater, středová místnost byla jedlolitou prostorou od přízemí až k dřevému krovu, kterým skrze nízké mraky probleskoval unylý měsíční třpyt. Že

mají postranní věže patra, bylo patrné jak zvenčí dle štíhlých oken, tak především zde, uvnitř, kde jednotlivá poschodí oddělovaly prkenné ochozy. Na nejvyšším ochoze vlevo stál přes žbrlení přehnutý muž v kutně, svítil dolů a řval, že takový kravál je vážným porušením přísné kázně. Potom tím směrem přiletěly střely stran Fenxe a Otakára Vesty. Muž se zhroutil a umkl. Padající lucerna se rozbila o prkennou podlahu a rozlitý olej vzplál. Nif Bouřlivák rozkopl nejbližší dveře a vpadl do ztemnělé jídelní místnosti, a jak při prudkém postupu narážel do nábytku, působil značný lomoz. Darghaz se vyřítil po levém schodišti o patro výš. Střelci se rozptýlili a sledovali prostor. Když barbar Darghaz vykopl první dveře a s taseným mečem vpadl do útroby věže, Babačan Borůvka vyběhl za ním.

Na středním ochozu vpravo se otevřely dveře někam do obytných prostor, vyřinul se proud mdlého světla a v něm se zjevilo několik siluet mužů v klášterních kutnách. Nurnští okamžitě zahájili nelítostnou střelbu, druid z protilehlého ochozu také. Někteří nepřátelé padli, dvěma se podařilo v mžiku zmizet. Vaporisovali. Nurnským bylo zřejmé, že se jednalo o kouzelnické učně.

* * *

Gruba vyrušil nečekaný šramot v zádech. Otočil se směrem k bráně, která se nořila ve tmě. Svým trpasličím smyslem jasně vnímal tělesné teplo vydávané neviditelnou postavou, jež se tam zjevila. Ierónymus, choulící se nebezpečně blízko v dosahu nepřítelů za budovou stájí a v magicky rozprostřené temnotě, o tom muži neměl tušení. A zaplať bohové ani nepřítel neměl zbla ponětí o nic netušícím kouzelníkovi. Neviditelností obestřená osoba zřejmě mínila pláchnout a vykročila skrze bránu ven. Trpaslíkova mysl obrysy muže vnímala jako rudý flek v okolní temnotě. Grub vytasil sekeru a vydal se potichu za ním.

Muž se snažil jít potichu, zamířil k mostu přes řeku. Alespoň tak velel trpaslíkům úsudek a úsudek to byl správný. Nedaleko před mostkem Grub vyběhl. Nepřítel jeho

standartizovaným ošacením černočervený barvy. Žádný krollové nebo obří. Keci jsme si do příliš měkcejších křesílek a vyčkávali událostí příštích. A jak jsme tak čekali a usrkávali víno, tak Fenx najednou vytáhl svazek upatlanejších pergamenů a začal se něčemu křenit, načež mi po chvíli strčil pod nos opis toho myho životního příběhu, kterej mi někdo čmajznu a začal hýkat něco vo Grimu Vepřekovi. Asi mu to přišlo zrovna náramně vtipný se v tuhle chvíli navážet do svatýho muže Juiána Chrpy. Takže jsem se přestal rozhlížet po tom luxusním a divným podniku a místo toho jsem začal dumat o kudúcích. Kudúci jsou zcela bezpochyby nejošklivější z malejších ras. Zatímco hobit je taková tuková koule, která má určitě ty nejlepší předpoklady pro přežití ve sněhové zátvři a trpaslíci jsou jednotně škaredý vousatý nerudný protivové od narození až po rakev, tak kudúci jsou jednak vošklivý, ale hlavně takový divný. Prostě divný. Nejvíc je určitě charakterizuje takovej permanentně přidrzej kukuč a takový prohnáný kukadla...

A už to bylo tady. Dorazil princ Torgan. Celkem na čas. Byl sám. Nakonec z hradu to měl kousek přes náměstí a Starý město v Nurnu je bezpečný. Takže to sem měl krátkej špacír. Bylo mu přes dvacet a vypadal... no, vypadal tak nějak, jak si představujete prince. My se postavili a představili jsme se. Byl to vzácněj okamžik, kterej si budu pamatovat do konce svezích dnů. Von se taky představil a pak už jsme se mohli posadit. A tak jsme seděli a bylo ticho. Donesli nám tříchodový jídlo. Bylo to dobrý, to jo. Jenomže atmosféra toho podniku byla taková divná. Nebyl to teda hanbinec, jak jsem se původně domníval, to ne. Takže jsem vůbec nechápal, proč sem vlastně vůbec někdo chodí. Byla tam atmosféra jak na pohřbu vzdálenýho příbuznýho, kam musíte přijít, protože se to prostě sluší, ale kam se vám fakt nechce. A výzdoba a zařízení bylo jako když ten co to měl na svědomí, měl sice neomezený prostředky, ale dost omezený vkus. Nábytek musel stát určitě těžkej majlant, samá kudrlinka, vzácný dřeva, drahý kamení a

vyklepaný kožešiny, ale vaše prdel do křesílka nezapadla, nohy jste si neměli kam dát a ke všemu vás obsluhoval tak příšerně neosobní personál, že i kdyby tady podávali pokrm bohů, tak by vám stejně nechutnalo. Co asi tak snídá Svatej Daleš, napadlo mě. Nebo večeří. Tak nevím. Možná se tady uzavíraj obchody a důležitý ujednání, klid na to tady určitě je. No...

A tak jsme jedli a pili. Někdo řekl, že jíme placatý maso a někdo jiný řekl, že je to ryba. Takže placatá ryba. A přelítá byla nějakým bílým soptem. Vlastně to bylo šumafuk. Kupodivu se nikdo z nás ani neopil a tudíž nedošlo ani k nějakým trapnostem. Prostě to byla taková ta hodina, kdy nevíte jestli dostanete facku nebo vyznamenání. A nemůžete se ani poškrábat na zadku. Nejvíc toho stejně leželo na Grubovi, protože to byl vůdce tohohle turnaje, nebo teda tý naší kumpanie na tom turnaji a byla to hlavně jeho zodpovědnost kolik pytlů zlata si odneseme. Pokud teda přežijeme. Ale turnaj to je taková pouť, ne? Nakonec teda se princ Torgan chopil a slova a řekl něco, že na nás dostal dobrý reference, což uvedl slovy "moje matka říkála". A že mu teda máme dělat doprovod na tom turnaji v tom Nabatelu. A my že to se rozumí samo sebou a že je to pro nás velká čest. A Grub se zeptal na podrobnosti a pravidla toho klání, ale nedozvěděl jsem se o moc víc, než v tom kudúcím krámě. Snad jenom, že tam budou teda zástupci Hamilkaru, Gorganu, Vlander a Gwendarronu. Osmělil jsem se a zeptal, jak jako to bude v tom Válci probíhat a co když se někomu něco stane. Podtón tý otázky byl zřejmej. Budou mrtvý? A zase přišly takový ty nejasný odpovědi a že víc se dozvíme až na místě. A skoro bych řekl, že Torgan mluvil pravdu. Že prostě taky nevěděl. A tak jsem se zeptal přímo. Co se teda stane, když nás někdo, třeba přímo konkrétně jeho, napadne. A já to napadení vyhodnotím jako vražednej úmysl a pak teda toho nepřítele upeču magickým plamenem. Jestli to bude braný jako vražda a nepůjde náhodou sedět do nabatelský báně nebo nepomašíruju rovnou na šibenici? To sem se

Ani po páté odpolední nebylo jasno. Náznaky, zda útočit před soumrakem či raději za tmy, se různily. Taktéž i názory na případnou nejvhodnější noční hodinu. Těžké vůdcovo dilema vyřešil Fenx Worna, který se nabídl, že provede ještě jeden průzkum, tentokrát o něco detailnější. Vůdce s návrhem vřele souhlasil. Získal tak čas na vyřešení vůdcovského dilematu, jak v takto zásadním okamžiku správně rozhodnout.

Kudúk se plížil lesem mimo cestu s kuší hotovenou k palbě. Vzal to od západu a dál k řece. Celou dobu mezi stromy pozoroval klášter, který se zdál být prost nepatřičného vzruchu. Ne, tady zjevně nikdo o tom, co se děje kolem Erbertu, neměl tušení. Tedy až na jednoho, na Cholomara Perkelta, který z nejasných příčin mlčel. Fenx došel až k mostku a obhlédl průzkumníkem zmíněné hole. Usoudil, že jediným důvodem jejich ztopoření zde musilo být skutečně Lokvartovop reziduum. Kudúk obrátil svou pozornost na skály za klášterem a vydal se opatrně k nim. Z tohoto úhlu jej nikdo zevnitř Lokvartova učení nemohl zahlédnout a zeď se zdála být skutečně tenká. Přebíhat po její hraně bylo zřehla nemožné. Že je však Šedovan sledován z jiné strany, o tom netušil. Perkeltovo animalio sledovalo plížícího se kudúka a vyčkávalo, než obdrží příkaz. A ten přišel v okamžení, kdy se Fenx jal zdolávat první skalní úsek. Pocítil to v zádech jako husinu, jako chvějivé zamrazení. Otočil se a zíral na čenich mourovaté kočky, která znovu strnula. Něco se muselo nepověst. Fenx Worna zacílil kuši a znovu jím projel chlad. Potom vystřelil a zvíře se rozplizlo v hromadu rosolu. Kudúkoví došlo, že se stal cílem dvou neúspěšných pokusů o seslání kouzla. Měl neskonalé štěstí nebo při něm stáli všichni šedovští bohové. To spíš. Přesto přese všechno, i když věděl, že kocour byl animalio a tedy mohl varovat svého stvořitele, se ale rozhodl pokračovat dál v průzkumu. Vysápal se do skal a učinil vlastní odhad síly nepřítele, především tedy těch nemrtvých mezi hradbami. Potom se před půl sedmou vrátil do ležení. A tam se dozvěděl, že vůdce mezitím

učinil definitivní rozhodnutí. K hlavnímu útoku dojde v půl jedenácté, družina se rozdělí na dvě skupiny. Malá skupina čítající Fenxe a Otakára povede útok z boku a zaútočí přímo na hlavní klášterní budovu. Zbytek Nurských s muži Krastava Klakoně zaútočí přes bránu. Tahle hlavní skupina se měla přiblížit k bráně obestřená Ieronýmovým kouzlem temnoty. Ta temnota prý měla panovat uvnitř a také pro všechny pohledy zvenců. Zvnitřku ven ale podle Slepého být vidět mělo. Alešpoň tak to kouzlo Flašinetář popsal a tvrdil, že jej skutečně dokáže vyvolat. Kouzlu se naučil v Revenanově sklepním učení v Marrburku. Pod klášterní strážní věží, mělo dojít k likvidaci hlídky a tichému otevření bran. Plán působil nadějně. Hlavním cílem bylo vniknout dovnitř a nedovolit nikomu, aby stihl vypustit nemrtvé a psy. S tou premisou přicházel a padal možný úspěch. Měli jít všichni nalehko a vesničan Jáchym měl zůstat v ležení a postarat se o bezpečí odložených batožin.

„A teď...“, pravil vůdce, „Teď si uvaříme poslední večeři“.

* * *

Až na malé drobnosti víceméně všechno vyšlo. Otakáro Vesta číhal na skále, odkud měl výhled na potměšlou strážní věž, kde hořela louče. Měl za úkol sledovat, až se na věži objeví Nif a zneškodní stráž. V tu chvíli měl Otakáro vydat jasný signál Fenxovi, který se zatím připravil pod hradební zdí, aby zeď zdolal a připravil Otakárovi lano. Jenže Fenx až pod zdí zjistil, že na Otakára ve skalách vůbec není vidět. Nebyl čas měnit plán, kudúkoví nezbylo než čekat a doufat, že se o zajištění brány dozví nějakým jiným způsobem. Možná vnuknutím. Fenx Worna však nebyl z těch, který by se drobnými potížemi nějak vážněji zabýval. Byl to muž improvizace.

Otakáro rekognoskoval to, co přes panující noc bylo lze za hradbami spatřit. Většina budov tonula v temnotě a pominul-li louči na strážním postu, jedinou záři vydával nějaký otevřený oheň pod širým nebem v pro něj vzdálené části klášterního prostranství. Plameny přímo ale neviděl, ve výhledu mu

jeho žena, která nakonec nevypadala, že je příbuzenský degenerovaná, mi nalila šampri nějaký kořalky. Jorchen se nejdřív nad mojí žádostí zamyslel a vážným hlasem začal mlít něco vo tom, že sice splňuju podmínky pro udělení, ale že se musí pozeptat i u ostatních, protože v mym životě se vyskytly i nějaký nesrovnalosti. To narážel bezpochyby na ukradený zápisky, po Bolbuchovsku spisky. Jenomže pak to přišlo! Jorchen najednou přerušil ten mravokárnej proslov, povstal a praštil do stolu a vyřkl tato památná slova: "Hovno! Seš čistá rasa! Člověk jako já! Nebudu se tý chamradě na nic ptát! Jsem starosta a tímto ti uděluju občanství!". Požehnan bud' Jorchenům rasismus, jeho křivý nohy a jeho čistokrevná manželka! A když jsem se stal tím občanem, tak jsem obratem požádal i o povolení koupit si na území obce i vlastní dům. Což mi bylo taky hned přislíbeno, ale s tím, že to vyřešíme až zejtra.

A zejtra se to skutečně vyřešilo. Se starostou jsme došli k tomu baráku, kterej jsem si předběžně vyhlídl. Vypadal totiž zachovalé a podle všeho prošel kompletní opravou. Malej barák u potoka s malým pozemkem se nacházel skoro uprostřed Liscannoru. Jorchen mi dal klíče a řekl mi, že si ho mám prohlídnout sám. Že von dovnitř nepáchne, protože je ten barák znesvěcený. Nejdřív jsem se lekl, že tam třeba někdo umřel nebo se tam usídlil nějaký duch, ale bylo to jinak. Tak jsem teda šel. A byla to krása. Tenhle dům měl v sobě ducha. Samej vyplanej detail. Každý kus nábytku byl vlastně originál dělanej na míru. Všude vyřezaný hlavy, bysty a torza různých postav. Třeba draků nebo hobitů. Vyčančaná bylo úplně všechno. Třeba i takovej botník. Na podlaze byly naleštěný parkety, na stěnách byly intarzie ze vzácných dřev. Měkoučkový křesílka a pohodlný kanapíčka. I kachle na kamnech měly svoje vlastní ornamenty. A třeba takovej stolek stál na čtyřech nohách. Ale to nebyly jen nějaký takový nožičky. To byli čtyři vyřezaný hobiti! A každý dveře v tom baráku měly na sobě symbol, kterej symbolizoval co za těma dveřma bude! Třeba

na dveřích do kuchyně bylo vyřezaný opékající se prase. A to včetně kapiček tuku! Tak podrobná to byla řezba. A ten kdo měl tohle na svědomí, ne realizaci, ale zadání, byl ten kudůk Zifnab, kterýho jsem dobře znal z výpravy do kláštera. Tak trochu jsem mu tam tenkrát zasvinil a poslal ho spát do mokra, protože byl drzej. A ten tenhle barák přede mnou koupil a takhle ho nechal opravit a vyšňořit. A pak umřel. No, to je smutnej příběh. Ale proč sem vlastně Jorchen nechtěl páchnout?

To bylo tak. Ještě před Zifnabem, což je..., teda byl kudůk, o kterým už jsem se zmiňoval, patřilo tohle stavení jistému Zarnu Hadrigernovi. A to byl elf. A když ten Zarn taky umřel, tak Jorchen chtěl z toho baráku udělat něco jako muzem elfích tradic nebo podobnou hovadinu. Ale protože tenkrát ještě nebyl starosta a tudíž tak nějak měl, jako pouhopouhej obecní podivín a šmudla, minimální šanci něco prosadit, tak utřel hubu a ten dům koupil právě Zifnab, kterej ho předělal k obrazu svému. A na kudůka se teda, musím říct, vopravdu činil. Ten vkus, ty vypiplaný detaily! Jo, to už jsem říkal. Ale zpátky k Jorchenovi. A tuhle křivdu si v sobě Jorchen, coby rasista z povolání, nesl pořád v sobě a tak do toho domu už nikdy nechtěl vkročit. A mě to bylo fuk. Kudůci jsou takový jaký jsou a svaťej Daleš by určitě neprotestoval A pana Chrpa už tuplem ne, že jo.

Takže když jsem dokončil obhlídku, tak jsem vylezl ven a řekl starostovi, že mám zájem. A ten dobrý muž a rasový ideolog mi ten barák prodal sakumprdum za tři tisícovky gwendarronskejch zlatejch. Což vzhledem k tomu kolik Zifnaba musely stát ty úpravy a umělecký vychytávky bylo zadarmo. A byla ze mě hned honorace a zástupce místní smetánky.

Večer jsem se všem pochlubil U hrocha a jako novopečený majitel realit jsem u Luncia objednal u tý příležitosti oslavu pro celou vesnici. Ten zlodějskej hobití mrňous mě příšerně natáhl. V Altenbruchu bych ho za to nechal zavřít s krysama do sudu, ale tady ve

Klenot zabavili a v Nurnu prodali nějakýmu klenotníkovi".

„Takže příběh s dobrým koncem“, pochopil Šedovan.

„Příběh s dost nudným koncem...“, pokrčil otráveně rameny Grub, „Příběh hodnej zapomenutí...“.

Babačan se ale nedal a nahlas vyjevil, že si myslí, že ten klenot byl řetěz s černými obsidiány. Totožný řetěz, který viděli v domě erbertského starosty na obraze. Řetěz, který Karmal Vrábelský koupil v klenotnickém krámě Malvína Rudda a který jej přivedl k šilenství.

„Vsadil bych svý mechový brnění na to, že ten řetěz... že to je prostě von... ten klenot. A že dědek a otec Kérstegové se momentálně nalezaj v tělech vanškródkýho opata a toho kněze Cypriána. A k transferu jejich černejch duší jim nedopomoh nikdo jinej, než Kalyjáš Lokvart osobně. Nemlich stejně, jako tehda dávno ten starej Palaš“.

„No to ses snad pomát na rozumu...“.

„Ne. Myslim to vážně. Závěrem mi vychází, že celý tohle vlastně způsobila Nurnská družina, když se přichomejtla, kam neměla, a když tu věc lehkomyšlně prodala, místo aby ji zničila nebo ukryla...“.

Ieronýmus nasucho polkl.

„Takže to je ta věc, co mi docvakla. Že Nurnský se pinožej v bludným kruhu. A že se nám ten kruh vopravdu kouzelně uzavřel“.

„To ti ani tak nedocvaklo“, zamračil se Otakáro Vesta, „To ti, Borůvko, prostě a jednoduše přskočilo...“.

„Náš problém se menuje Pošťák. To Pošťák si z tohohle kraje udělal dojnou krávu“, houkl vůdce Nif, „A Pošťák je kde? Ha? Pošťák je ve Vanškródu. Takže dobudeme Vanškród, zabijeme Pošťáka a jedeme domu. Taková je naše práce a tim ta práce pro nás taky končí...“.

„Nezapomeň na Sebeše...“, připomněl Grub.

„Sebeše zabijeme samosebou taky...“.

* * *

Po čtvrté hodině odpolední Nurnští dorazili k toku řeky jménem Leština, lemující pás lesa. Byli poněkud zamlklí. Cestou našli mrtvolu erbertských dětí, které nesporně vysál Lokvartův přízrak. Tím spíš nenáviděli proradného Pošťáka a zapřísahali se, že ten chlap, až ho dostanou, bude trpět. Leština, vinoucí se krajinou v meandrových zákrutech, nebyla široká řeka, ale její koryto se zdálo být hlubokým. Darghaz se svezl po prudkém břehu a vkročil do chladivé vody. Hlásil, že dno je písčité a nebortivé, avšak v nehlubším bodě mu hladina sahala až k prsům. To nebyla dobrá zpráva pro většinu družiníků. Hobiti, kudůk a trpaslík se po sobě nejistě podívali. Výškový průměr družiny vycházel tristně.

„Budeme muset natáhnout lana!“, zvolal vůdce za Darghazem.

Ten vylezl na břeh, sundal batoh a vyjmul z tlumoku provaz, jehož konec uvázal k nejbližšímu stromu. Za zády se mu zhmotnil opičák a následně i slepý Ieronýmus, který tápavě napřahal ruce s dalším lanem. Kouzelník nechtěl nic ponechat náhodě a obětoval raději trochu magické energie, než riskovat, že si zmáčí podvlékačky. Dost možná ani neuměl plavat. Nurnští natáhli dvě lana, přes která tok řeky úspěšně zdolali. Tedy až na Babačana, jenž si zmácel boty a urousal mechové brnění. Mohlo být takových nešťastníků i víc, ale Jáchym, když viděl druidovu dobrovolnou koupel, se obětavě nabídl, že Otakára Vestu přenese. A Nif vzal na ramena trpaslíka Gruba. Fenx Worna se nechat nosit odmítl, ale vodu překonal s bravurou sobě vlastní. Bylo zřejmé, že v šedovském kudůkovi družina získala dobrého průzkumníka. Jeho vyhlídky v družině se začínaly jevit nadějnými, a to jej viditelně těšilo. Muži z bývalé družiny Volodara Vrábelského překonali řeku jako poslední.

Ted' přišla druidova chvíle. Na čele družiny zavedl Nurnské do hlubi lesa a změnil směr na severovýchod. A nezabloudil, dovedl Nurnské až k místu, kde podle mapy měla vzrostlé stromoví protínat cesta mezi Vanškródem a Chodůrem. To, že tam cesta skutečně je, poznali druzi podle běloby kostí.

sežene nějaký po cestě nebo třeba až v tom Nabatelu. Nedal si poradit a vyrazil do Nurnu. No, nakonec to dopadlo to dobře. Ve městě mu totiž došlo, že je to fakt blbost za tak krátkou dobu schrstit brnění na míru a vrátil se tak akorát včas, aby stihl příjezd prince Torgana.

Princ přijel. Sám. Bez doprovodu. Žádný praporec a rytíři v brnění. Nebo kuchtíci a sluhové? A herold a kapela? Nic, ani buben nebo píšťalka. Princ Torgan, zkrátka a dobře, přijel inkognito. Tak nakonec byl inkognito celý život. Protože vo něm nikdo ani pořádně doposavad' nevěděl. Skoro. Doprovázal ho nějakem velké chlap. Taky v brnění a taky na koni. Jinak nic. Tak jsme se pozdravili a mysleli si, že třeba ještě dorazí někdo další. Třeba se taky ještě někdo někde zdržel. Jako skoro ten náš Nif. Tak ne. Nikde se nikdo nezdržel. Takhle jedeme. Takže jeden + jeden = nás šest. A všichni do nabatelského válce na turnaj. Kde mám kýbl?

Nevím, nerozumím tomu. Princ se chce oficiálně ucházet o ruku dcery krále sousedního království. Což je bezpochyby důležitý politický akt, připravované dlouho dopředu. A jede takhle? S nějakým kolohnátem a náma? Tak jasně, cesty asi budou bezpečné, ale jako to bude jako pak vypadat v tom Nabatelu? Dyť ten Torgan bude vypadat jako Šupák ze Šupákova. Mává čtvrtmilónama a nemá ani blbého sluhu, kterej by mu vypral podvlíkačky?

Princ Torgan asi pochopil naše rozpaky a řekl, že už jsme fakt všichni a pojedeme takhle osamoceně. Protože je to tak prej lepší. A představil nám toho habána, kterej byl zakutej ve zbroji a i hledí měl sklopený. No, tak to mě polej z kýble! Už chápu to sklopený hledí. Když si ho ten pořez zvedl, tak se ukázalo, že je to kroll! Prej nějakaj Gormal, nebo tak se nám představil. Tak žádná první linie! Tenhle Gormal byl královskéj gardista, protože měl bílej plášť, jak poznamenal Jonas Wreda, syn knihovníkův. Mohl bych toho přerostlýho opičáka obdarovat amuletem svatýho Daleše a svatý Maury. Ještě mi jeden zbyl. Nebo si ho

snad mám schovat pro prince?

Cesta

"Žij svůj život tak, abys mohl říct, že jsi krácel po dobré cestě až se jednou ohlédneš". Takhle nějak to řekl svatej Daleš. Svata Maura to neřekla, ale určitě s ním souhlasila. Nebo to možná někde řekli nějaký domorodci, když se zčadili omamnejma bylinama. Každopádně my jsme teď po takový Cestě jeli. A byla to Cesta na turnaj s princem gwendarronským po boku. A po boku nám dusal i kroll. Do Nabatelu nám zbejvalo dost času. Spali jsme po hostincích. Princ podaroval Gruba hrstí zlaťáků, aby měl na útratu. Tedy my všichni abychom měli na útratu. První den jsme si tak nějak rozdělili i cimry v hostinci podle zalehávacího pořádku. Princ se ukázal jako lidovej typ. Spí společně s tím krollem a k tomu si přibral i vůdce a kudůka Fenxe. Takže taky může bejt ráno vo měšec chudší. Jako teda je hezký a skoro bych řekl, že i dalešovský se takhle bratřit s prostým lidem. Ale co je moc, to je hodně. Velehodně. Dost dobře nevíme, jestli máme třeba držet hlídky. Přeci jenom když se tomu principi Truhlíkovi, co vymetá debilní podniky typu Zenon, něco stane, tak my budeme viset. A řeči typu "von to pan Torgan mladší takhle chtěl" nebo "dyť my ho měli rádi, my s nim jedli u jednoho stolu" nám moc nepomůžou. Trh špagátem a bude šlus!

Jinak princ a ten jeho krollí gardista se konečně taky začali zajímat o naše schopnosti. Ale jenom vo ty fyzický. Hlavně jestli se umíme prát. Nif a Darghaz si konečně můžou povídat se sobě rovným a jsou spokojený. Mám teda na mysli toho krolla. Následující den si chtěj přivstat a dát si cvičnej soubor. Těšej se na to jak malý. Už si asi dlouho nepraštili. Hňupové. Torgan tomu zřejmě přikládá velké význam, protože sebou táhne i dřevěný cvičný zbraně.

Jo a druhej den na cestě se stalo ještě něco významnýho. Velevýznamnýho. Ale tak nějak nevím, jestli se z toho mám radovat nebo bejt v rozpacích. Princ Torgan

Barbar pochopil, chytil Aldaru za ruku a odvedl ji směrem ke věži.

„A co ten cápek s vidlema?“, zamračil se Grub, „Co bude s ním?“.

„Vzal jsem si ze stáje cep“, odvětil vesničan Jáchym, „Padne mi líp do ruky, než ten trojzubec...“.

„Hovno trojzubec... Vidle sou to“, uchechtl se Fenx, „A jako vidle eště pořád smrděj hnojem“.

„Co teda s ním?“, obrátil se Grub na vůdce.

„Co já vim...“, mávl rukou barbar, „Když chce zhebnout, tak ať klidně jede“.

„Aby mě majznul zezádu, až to budu nejmněj čekat?“, nedal se trpaslík.

„Hele, vůdče...“, pokusil se o kompromis Otakáro, „Tak mu přiděl někoho, kdo ho vohlídá. Někoho, kdo se vo něj postará“.

„Hm...“, zamyslel se vůdce a rozhodl, „Dostane ho na zvodpovědnost tady Fenx“.

„Nó... tak to je teda dobrý...“, ohradil se dotčeně šedovský kudůk.

„Už jsem řek...“.

Na nádvoří se přiloudal Ieronýmus s opicí a oznámil, že z toho druhého pokoje, který Nurnští okupovali a nazývali cimrou, se ozývají hrozně věci.

„Prostě jsem chtěl tak nějak upozornit, že není kam spěchat. Ty dva tam naprosto nevomaleně kopulujou. Vopici z těch zvuků málem chyt psotník“.

Nurnským nezbylo, než chtě nechtě na Darghaze počkat. Vrátil se sám.

„Vysvětlil sem jí to po barbarsku...“, zazubil se barbar.

„Víte co?“, zamyslel se Nif, „Koně necháme radši tady...“.

* * *

Nurnská družina sešla z vrábelského kopce a odbočila do polí. Cestou vůdce vysvětlil, o čem se dohodl s panem Kalivodou. Totiž že nemá smysl se vojákům plést zbytečně pod nohy. Že v dané situaci dává smysl vzít svůj díl věcí za nejbližší konec a popasovat se s ním po svém. Otmar Kalivoda

slíbil, že v rámci svých kompetencí navrhne, aby vojsko postupovalo přes vesnice v podhůří na chodůrský kamenolom. Nurnští se zatím pokusí převzít vládu nad Vanškrodem. Dál se uvidí.

„Konečně sami!“, nadechl se z plných plic a zdánlivě svobodně Babačan Borůvka.

„Jo, přesně tohle mi celou dobu chybělo...“, přitakal spokojeně Fenx.

„Teď to jenom neposrat...“, zabručel trpaslík Grub.

Kumpanie z dálky obešla Klovačskou slat' a zamířila přímo na sever ke vzdálené hradbě lesa. Vanškrod Nurnští podle mapy tušili víc na východ. Neměli ale v plánu vjet tam přímo. Zamýšleli dosíci cíl své cesty od severu. A proto bylo nezbytné nejprve někde v závětrí přebrodit řeku, ztratit se v lese a kopírovat říční koryto Leštiny, jak napovídal popisek v umolousané již mapě, proti proudu. K tomu měl posloužit Babačan. Celou dobu se holedbal, že se v lese neztratí. Ujišťoval své druhy, že je totiž Horáckovým ústavem vyškoleným a uznaným druidem, že má na to vystavený úřední dokument.

„Jsem prostě druid“, plácl se do kvetoucí hrudi, až se zdvihl oblak výtrusů.

* * *

„Pořád jsem přemejšlel vo tom svym nutkavým pocitu, a najednou mi to docvaklo“, ozval se nejistě Babačan Borůvka.

„Co ti docvaklo, hobite?“, otázal se Fenx Worna a zamrkal očičkama.

„No, jak jsem vám už jednou nebo dvakrát říkal, že jsem vo tom Palašovi už někde něco čet“.

„Vo jakým zase Palašovi?“, zabručel barbar Darghaz.

„Vo tom Palašovi, co vedl marrburský klenotnictví ještě před Malvínem Ruddem. Vo tom Palašovi a vo tom jeho šperku“.

„Myslíš šperk Karmala Vrábelskýho?“.

„Jo, přesně ten mám na mysli. Během toho posledního půlroku, co žiju v Liscannoru, jsem hodně čet“.

Prismyslech byl sympaták.

Nakonec došlo i na ty cvičný souboje, ale to mě moc nezajímalo a radši jsem se přesunul zpátky do kuchyně. Ty tři služky se jmenovaly Fiona, Adléta a Darina. Tak jsem popíjel víno z měchu a laškoval. A svatej Daleš ze mě určitě měl radost. Svatej Daleš je dobrý chlap.

A mezitím skončily ty souboje. Kroll nabančil Darghazovi a Nif ztloukl prince Torgana. No, čistě diplomaticky by bylo lepší, kdyby to dopadlo obráceně. Ale co už. Princ na nakládačku reagoval, tak, že si šel zaplavat do nedalekého jezírka. Je to dobrák a plavec. Ale ještě předtím mu vůdce Grub předvedl, že umí levitovat. Levitovat znamená vznášet se bez nějakých pomocných lan. Levitace je poddruh letu. Magicky nadání jedinci jako třeba já nebo svatej Daleš nebo třeba Jonas Wreda to umějí takřikajících vod přírody, ale předpokládám, že Grub má to kouzlo zašitý v nějakým šikovným bezmegu. Bezmeg je předmět. Princ málem zatleskal, ale pak už šel plavat.

A pak už konečně byla ta slavnostní večeře. Umytej princ Torgan se posadil do čela stolu a vybídl nás k jídlu. A protože ten stůl měl ty čela dvě, tak to druhý čelo vyšlo na mě, což bylo v pořádku, protože jako svatý muž jsem vlastně takový církevní hodnostář a ty nesedaj někde v koutě na štokrleti. A protože jsem za nás všechny, mám na mysli nás Nurnské, poděkoval princovi za pohoštění a také jsem poděkoval těm děvčatům z kuchyně. Háček jsem měl už zaseknutej a teď jsem jenom tahal za provázek. A tahal jsem dobře, protože slečna Adléta ocenila můj svatý intelekt a na seníku bylo volno. Ten volnej seník zdůrazňuju, protože úspěšněj lov podnikl i kudůk Fenx, ale ten musel do věže, kde ten večer spalo lidí víc, takže rozhodně neměl soukromí. Ale kudůkům je to možná jedno.

Jo a když jsme u Fenxe. V poslední době tenhle šedovskej kudůk přijal víru ve svatého Daleše a svatou Mauru. Inu jsem takový pastýř a ten můj amulet padl na úrodnou a požehnanou půdu. Je teda fakt, že

kudůk se z nějakýho důvodu ohání spíš svatou Maurou. A i o ní mluví spíš jenom když je pod vlivem alkoholu, ale každá Cesta někde začíná...

Následující den jsme zase vyrazili na cestu. A bylo nás víc. Doprovázel nás i pan Prismyslech se svojí psí smečkou. Bylo ucházející počasí a ještě si z toho dne pamatuju, že v obci Jevíce jsme měli k obědu kapra na kmině. A že se Fenx pořád navázel do prostoduchýho Prismyslecha Takže to s tou jeho vírou nebude tak žhavý, protože smát se chudákům se svatý Mauře rozhodně nelíbí. A svatej Daleš kudůka potrestal, protože musel večer pak na cimru s krollem. Ha ha.

A tak jsme jeli pořád dál a dál až se zhnusilo počasí a začalo docela pršet. A patnáctej den toho šestýho měsíce jsme dorazili do nějakých Bačkovic. A tam v nás poznali velký pány nebo se nás báli nebo..., nebo já nevím co. A dostali jsme následující nabídku. Nebo jí dostal přímo princ, v kterým ovšem našťestí prince nepoznali, jenom velkého pána. Asi teda. Byli jsme pozvaný na svatbu do nějakých Přelic. Všichni. I Prismyslech, koktající správce psince, s celou smečkou loveckej psů. Jako bylo to jako pěkný, že se vdává nějaká Vojslava z nějaký díry a hned vás zvou na svatbu, to jo. Ale jednak to nebylo tak úplně na naší trase na Nabatel a jednalo by s tím zvaním takový příšerně vlezle nevodbytný. Až to bylo podezřelý. A nejvíc nás přemlouval nějaký Sabel nebo Sadel, kterej byl, a teď to nevím už přesně, starosta těch Bačkovic nebo to byl otec tý nevěsty nebo obojí. V lepším případě se chtěl jenom vytáhnout před ostatními drnohryzama přítomností nablejskaný honorace přesně v duchu "táto, mámo, přijeli hosti z města" nebo v tom byla nějaká lumpárna. Slibovali nám komedianty, kapelu a medvěda. V tomhle pořadí.

Princ byl příšerně nerozhodnej, vůdce se nás pořád ptal co budeme dělat, kroll mlčel a Prismyslech koktal. Jo a Fenx byl přiožralej a já měl lehkou společenskou špičku. Wreda, kterej bejvá dost podezřívavej, nasadil na toho Sabela magii a chtěl něco

být Revenanovými pokračovateli, ale brzy měliokusit hořkou skutečnost. Ti, kteří prošli výukou a byl v nich objeven talent, tedy ti, kteří záhadně nezmizeli, se měli stát pracovní silou. Silou, která dře od úsvitu do soumraku, kdy v atacích migrény padá do mdlob vyčerpáním. Mladým učňům byl zabaven majetek a navlečení do vetších kuten bývalého vanškródského řádu tu pro své mistry za stravu a tvrdou postel přiváděli k životu kostlivce a ghúly. Kdo svým umem nestačil plnit vysoké požadavky, zmizel stejně tak, jako dříve ti bez talentu. Učedníci se stali otroky, otroky stojícími na sociálním žebříčku jenom o malý stupínek výše, než zbytky vanškródských obyvatel, kteří dosud nezemřeli a nestali se objekty zmrtevýchvstání. Vesničané, tucet či půldruha tuctu posledních, žijící ve vnější části učení vymezené laikům, připravovali těla, odkoupené Učením od Ptáčníkových krollů. Třídili kosti a bělili je, zbavovali zbytků polorozložených tkání v louhových kádích. Pod dohledem mistrů třídili ostatky svých mrtvých krajanů na ty, které se lépe hodily na ceněné kostlivce a ty, z nichž měl být stvořen smrdutý ghúl. Nurnští se dozvěděli, že učedníků se nachází v klášteře šest, vlastně teď už pouzí čtyři, když Mikluš s Kostřavou padli do zajetí. Obranná dvojítá hradba kolem kláštera sloužila zároveň jako skladiště oživených. Prostor byl přepažen nižšími zdíkami a rozdělen do jednotlivých kójí. Každý z učňů měl přidělenou vlastní kóji, kde uchovával hotové objekty. Objekty - tak byly ohavné obrobky temné magie Vanškródskými nazývány. V kójích, které byly volné, držel Perkelt smečku divokých psů. Ano, podle všeho Cholomar Perkelt stál skutečně nad Murionem Sebešem a uděloval mu příkazy, avšak to váhu Sebešovy viny pro zakázané praktikování černé magie nikterak neumenšovalo. Možná právě naopak. To on, Murion Sebeš, se zdál být mužem, nutícím učedníky k modlitbám ke Kalyjáši Lokvartovi, respektive ke zvrácenému zbožštění Lokvartova rezidua. Učni nacházeli sílu pozbytou během temných praktik při úpěnlivých modlitbách před Lokvartovým

oltářem, před jeho zpodobněním. A v tomto směru hrál Murion Sebeš prim. Podle vyslýchaného Kostřavy však za zdmí bývalého kláštera v prostoru vymezeném pro nemagiky žil ještě někdo, někdo, koho se obávali i samotní mistři. V kamenném domku se stodolou tam žily ozbrojené ženy, ženy oděné v černém, nesdílné a nebezpečné. Každý z učňů, byť jen mohl, se vyhýbal kontaktu s nimi. Ty ženy čas od času na Poštákově voze odvážely objekty, magické výtvořky, do Chodůru. Někde u Chodůru se nalézal kamenolom, patřící Učení. Tam oživilé objekty podle všeho pracovaly.

„Nejmenuje se nějaká z těch ženskejch Iarwanna?“, zeptal se Babačan Borůvka.

Olen Kostřava přitakal, že jedna z těch žen si tak říkala, ale už ji pár měsíců neviděl. V současnosti na půdě Učení žilo šest lític a ve stodole si držely obrovské stvoření s křídly.

„Další varan...“, sykl Fenx Worna.

Olen Kostřava pravil, že od okamžiku, kdy se Cholomar Perkelt naposledy vrátil, choval se popudlivě a ostražitě. Učni to poznali, když je bil za drobné přestupky, které by dříve nechal bez povšimnutí. A tehdy vyslýchaný pronesl něco, co rozhněvalo Darghaze. Možná to ani nebylo slovo, jen letná grimasa, řeč těla. Barbar mu prostě vrazil jednu do zubů a mladík se svalil jako pytel brambor.

„Zavolejte, pane správče, pana Harbalíře, ať tady toho vomdělého vometáka šoupne pod zámek“, zahalekal Nif, „My se musíme stranou poradit“.

Jáchym smotal hrubý nákres vanškródského kláštera a vyrazil za ostatními.

Nurnští se tak tak stihli dohodnout, že se pokusí ztéci Vanškród, když se situace opět změnila. Z hradního nádvoří na cimru, kde se radili, dolehly nadšené výkřiky. Druzi brzy pochopili, že s největší pravděpodobností dorazily posily z Delkary. Přispěchali tedy do trůnního sálu, kde u stolu s číší vína dřepěl kapitán Chrudoš Vrhcáb a přijímal rozvržené

černočervených kostýmech a dokonce zde měla i stánek jakási podezřelá osoba, ze který se vyklubala tetovačka. Tedy osoba, která vás trvale počmárá obrázkama nebo nápisama nebo obojím. A do svých osidel hned lapila Přismyslecha, který se s náma začal radit co že si má nechat vytetovat. Můj návrh "Věřím v Daleše", ten retard odmítl a rozhodl se pro psí hlavu. Tak je to jeho kůže, ale ať nepočítá s tím, že ho obdaruju svatým amuletem, což jsem měl už skoro v úmyslu. A ke všemu ještě Nif odmítl zápasit s medvědem, což odůvodnil docela jednoduše. Prej na to sere. A bylo po zábavě.

A pak přiběhl místní starosta a začaly lehký organizační zmatky. Ale nakonec se všichni svatebčané i hosté shromáždili na návsi, kde začalo komediantský vystoupení. A že svatba bude pak. Tak v některých krajích se asi před svatbou odehrává komédie. Nebo tragédie. Jak je komu libo.

A pak to vypuklo. Všeobecné davové šílenství! Shromáždění svatebčané a hosté, kteří doposavad přehlíželi komediantskému vystoupení najednou začali křičet a pobíhat. Nechápal jsem proč to dělají. Hodnou chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, že si z nějakého důvodu myslí, že praskla hráz místního rybníka a všude je dobrej sáh vody. Mysleli si, že se topí. Ale nikde žádná voda nebyla! Pokoušel jsem se argumentovat, ale bylo to k prdu. Všiml jsem si, že Jonas Wreda taky mává rukama a řve, že tady není žádná voda. To jsem si oddychl, protože už jsem si začal myslet, že jsem blázen a svatej Daleš mě opustil. Vedle mě řval vůdce Grub, že se začíná topit, protože mu voda dosahuje skoro až k frňáku. Tak jsem si lehl na záda a pokoušel jsem se toho krta a i ostatní přesvědčit, že tady není žádná voda, protože jestli je, tak bych se asi už v týhle ležící poloze už utopil. Ale bylo to marný. Ječeli všichni a pak mi to teprve došlo, že se všichni stali obětí magického preludu a nazýváme věci pravým jménem..., magického podvodu! Závan magie jsem pocítil jako takový lehký bručení v hlavě. Jonas očividně taky. Tak proč si nepřiznat, že Wreda a já nebo spíš já a Wreda, máme pod

čepící víc mozkový hmoty, než celá vesnice drnohryzů a zbytek družiny dohromady. Přesvědčovat ty hlupáky by bylo marný a tak jsem se raději přesunul k princí, protože jsem pojal podezření, že celá tahle opičárna může bejt jenom krycí manévr k jeho napadení. A kdyby se mu něco stalo, tak máme takovej průser, že by ze mě zase byl uprchlík bez toho pěknýho baráčku, kterej jsem si koupil v Liscannoru!

Princ našťestí stál na místě, kde jsem ho viděl naposledy..., a mysl si, že stojí ve vodě. To mě až tak nepřekvapilo, ale byl jsem rád, že se mu nic neděje. Takže jsem mu oznámil, že se tohle místo stalo terčem magického útoku a že by bylo dobrý, aby se odklidil do ústraní, protože věci se můžou vyvinout špatně. Odpověděl mi, že mu trocha vody neuškodí a že se nic neděje. Je to blbec, ale aspoň nepanikařil a zachovával si nějakou důstojnost. Takže jsem se rozhodl, že doběhnu na naše cimry pro toho krollího gardistu, aby aspoň prince chránil, kdyby něco.

Krolla jsem našel tam, kde jsme ho zanechali hlídat naše věci. Takže jsem mu řekl, že se venku dějou nekalý věci a že by bylo dobrý, kdyby tu svojí krollí zadnici přesunul k princí, aby ho chránil. Takhle jsem mu to ovšem neřekl, řekl jsem mu to víc kulantně a slušně. Odpověděl mi, že dostal rozkaz tady sedět a hlídat ty věci. Tak jsem mu zvýšeným hlasem řekl, že události se změnily a že princí může hrozit nebezpečí. A von, že ne a že rozkaz. No, koukám, že ke gardě už fakt berou každého. Ještě chvíli jsem se s ním dohadoval a to dohadování jsem zakončil nějakou asi dost peprnou nadávkou směřovanou na jeho krollí původ a na jeho smysly a pudy. Protože krollové nemaj inteligenci, ale pudy a smysly. A pak jsem radši rychle vypadl.

Rozhodl jsem se běžet za místním starostou ať si tady v tý vesnici zjedná pořádek. Našel jsem ho v jeho baráku společně s dalšíma osobama, z nichž jedna asi byla ženich. Celý jsem mu to řekl. Jako že tady došlo k magickému útoku a že tohle a támhleto. Řekl mi, že taky žádnou vodu

„Blíží se to!“, zvolal varovně.

„Dem na něj“, zavrčel bojovně Nif Bouřlivák.

„Musíme vzít tu hůl se znamením“, vzpomněl si Babačan, „Kde je vlastně ta hůl?“.

„Měl jí Grub...“, křikl Fenx Worna.

„A kde je, do prdele, Grub?“, zařval vůdce.

„Šel spát“, vzpomněl si Otakáro.

„Ten chlap prochrápe celej život!“, řval vůdce bouřlivě, když se hnul po schodech ke Grubově cimře.

„Chybí taky Ieronýmus a vopice“.

„Tohle není družina, ale banda drnohryzů!“.

* * *

Nurnští se před hradní branou dohadovali, jestli otevřít a nebo nikoli. Zanedlouho se dostavil vůdce s dvousáhovým bidlem s tak řečeným Babačanovým znamením, které položil do středu formace.

„Kde máš trpaslíka?“.

„Ten chlap tam nahlas chrápal, ani se nehnul. Rozmrzelej Grub v podvlíkačkách by nám byl beztak k prdu. Jenom by pyskoval a kazil morál. Tak jsem bafnul aspoň tu hůl“.

„To se trpajzlík posere, až to zjistí...“.

„Hučí les“, ozval se Babačan, „Už je to tady“.

Druidova bílá tvář ostře kontrastovala s tmavou zelení mechového brnění, které teď v noci působilo, že je černé jako tuš. Otakáro Vesta ustoupil ke vchodu do zahrady a zaujal tam palebnou pozici. Darghaz s Aldarou se přesunuli ke stájím. Na soulož ale barbar momentálně neměl pomyšlení. Ostatní z kumpanie táhli hůl a ustoupili k průchodu do vnitřního nádvoří. Tam vyčkávali v pevné formaci, až Lokvartův přízrak projde hradbou. A bohové vědí, že zlé reziduum onedlouho proniklo kamennými kvádry hradbových jako nůž máslem.

V místě, kde u rumpálu vartoval jeden z Harbalřových strážných, se nenadále v mocném víru zdvihl štěr, prst a úlomky slámy. Voják bolestně zavyl a začal se zmítat. Tančil v křečích jako stížený padoucníci.

Vojáci na okolních věžích spustili povyk a neúčinnou palbu. Nurnští se ani nehli, jen Otakáro Vesta vystřelil, ale vzápětí si uvědomil, že tudy cesta nepovede. Voják se zhroutil a mohutný přízrak Kalyjáše Lokvarta, reziduální zhmotnění zlé energie, se vrhl proti vnitřní bráně, kde stáli Nurnští. Tam se přízrak zastavil o neviditelnou bariéru, to nečisté a šeredným symbolem vyšperkované břevno pohozené na zemi zřejmě opravdu účinkovalo. I přesto však Lokvartův přízrak okrajově prolul s bojovou formací, v níž vlastně zůstali jenom vůdce s Babačanem, a začal sát. Těly přítomných Nurnských projel mráz, Nif Bouřlivák už ten nepopsatelně odporný pocit důvěrně znal. Darghaz rychle pochopil, že proti přízraku nemá naději a s tichou rozvahou všechno sledoval zpovzdálí. Střelec Fenx se sice snažil pálit, až se opotil, ale jeho střely se zcela mýjely účinkem. Babačan s Nifem neohroženě bránili víru prostoupit hlouběji k hlavní věži, kde by nezbytně nutně muselo dojít k masakru. Bouřlivák rozdával drtivé rány kouzelným kladivem a Babačan Borůvka v barevných pablescích vyškraboval zbytky magie z bezmegů k tomu účelu vhodných. Silné magické výboje přilétaly také od zahrady s vyhořelým altánem, kde se činil pyrofor Otakáro Vesta. Lokvartův přízrak se dostal do kleští a nebyl s to prorazit. A také viditelně slábl. Nakonec se rozplynul docela a mrazivá fujavice ustala.

„To se s tím zoufalstvím, kdy jsme přišli vo Růžičku, vůbec nedalo srovnat“, pronesl vůdce Nif, očividně překvapený vcelku nekomplikovaným průběhem a nečekaným vítězstvím.

„To díky té Grubově holi“, ukázal Babačan na pošlapané břevno, „Bez ní bysme teďka vířili kolem Lokvarta už jenom jako smradlavý plyny“.

„Měli bysme se jít vyspat“, řekl Otakáro, „Sem urvané jako kotě“.

„To je dobrej nápad“, přitakal vůdce.

Cestou k cimrákům Nurnští oznámili panu Kalivodovi, že Lokvartův přízrak už

mám klidit. Tak takhle se tady chovaj k nóbl hostům z města, který si sami pozvou na veselku! Chtě nechtě jsem se tak opět ocitl u původního stolu, kde se už notně přiopilej Jonas věnoval obehnaný písničky. A sice, že má dluhy a proto musí podnikat tyhle dobrodružný vejlety. Tak dluhy dovedou bejt nepřijemný, vo tom něco vim, nebo jsem spíš kdysi dávno věděl. A teď u toho svatebního bohatě prostřeného stolu vypadlo z elfa víc. A sice, že dluží docela velké balík peněz tomu nafoukanýmu Vestovi, kterej má tak trochu tohle naše putování na svědomí. A bylo mi to jasný. Hobit Vesta se už nevydává na dobrodružný výpravy, ze kterejch si sice můžete přinést pytel plnej pokladů, ale taky můžete lehce skapat. A to třeba taky smrtí strašlivou jako se to onehdá stalo Bolbuchovi a Rahemovi, jejichž hlavy skončily na kůlech primitivů. Pan Vesta už radši z pohodlí domova přivádí do stavu finanční nouze chudáky, jako třeba tady Jonase Wredu a pak jim na tučnej úrok pučuje peníze! A ty zlatáky pak za pomoci drsnějch hrdlořezů, jako byl třeba Pomeje, Žezlo, Dloubák nebo Dobrák, nemilosrdně páčí z takovýho zadlužence. To se pak mává rozzhavenějma pohrabáčema, chřestí se krysíma pytlema, rozbíje se ksichty vo dlažbu a vyhrožuje se příbuznejm. A hobit zatím shromažďuje majetky a má nohy v teple. Fuj! Jo.. aha, tak vono je to trochu jinak. Z Jonase vypadlo, že ta půjčka byla bez úroku a bez konkrétního data splatnosti. Prostě vrátí jenom to co si půjčil a to že až někdy, až jako bude mít. Tak nevím na co si Wreda stěžuje a brečí tady do piva. A ten Vesta je jenom vobyčejnej trouba, kterej neumí množit peníze. A Wreda si teda přestal stěžovat a začal pro změnu vykřikovat, že elfové nemaj chlupatý záda. A neptejte se mě proč to začal vykřikovat.

A protože jsem si všiml, že hospodskej už Sávu zase nehlídá, tak jsem si s ní šel zatancovat. Jenomže ten tanec netrval dlouho. Začaly se totiž předávat dary novomanželům a starosta měl další projev. Přinášely se nějaký kožešiny, celý kola sejra, nějaký flašky a dokonce jsem zaznamenal i

nějakou sochu splácanou z hlíny nebo možná vyřezanou z polene. Nevím to přesně, protože mě to nezajímalo. A jako vrchol byla předaná truhla s třema tisícovkama zlatáků, což bylo vytroubeno do širokýho okolí pěkně nahlas. A musím uznat, že na vesnický poměry to byla slušná sumička. A pak zase spustila kapela a tancovalo se dál. Skřípky vzraly, buben duněl a vozembouch vozembouchoval. Taky jsem si všiml, že tancoval i princ a že někdo poznamenal, že ten nóbl pán je tuze dobrej tanečník. Kdyby tak ty drnohryzové věděli kdo se to tady natřásá. To by se divili!

A pak někdo začal ječet, že venku hoří! Vypukl šrumec a většina osazenstva začala vybíhat ven z krčmy, že co se to děje. Chtě nechtě jsem musel taky, protože jednak přestala hrát kapela a hlavně by to vypadalo blbě. Jako kdybych se o to nezajímal. A skutečně hořelo. Ale až za potokem a zřejmě to bylo u těch pastevců. Všude panoval zmatek. Byla už tma a mě napadlo, jestli to nějak nesouvisí s těma událostma z dopoledne, s tou falešnou potopou a taky jsem měl na paměti, že mi vůdce Grub už před nějakou dobou říkal, že mám dávat pozor na prince. Dokonce to formuloval jako přímý rozkaz. Tak to bylo určitě rozumný, ale mě svatej Daleš přihrál do cesty něco jinýho a jak se ukázalo tak i děsně důležitýho.

Když jsem viděl, že habešníků je celá kompanie, usoudil jsem, že bych se u hašení stejně jenom motal a prince jsem navíc zahlídl s našima, jak čučí na požár. A tak jsem začal radši lámat Sávu k soukromý audienci někde na seně. Měla očividně strach z pana otce a pořád se tak jako vymlouvala a vymlouvala, ale měj jsem pocit, že je to na dobrý cestě a mlel jsem pantem pátý přes devátý. Až jsme se ocitli u statku toho místního starosty. Kde mimochodem byly otevřený vrata a taky tam byl seník. To tak na vsi bejvá. Seník je součást statku. A jak jsem tak pokračoval v přesvědčovacím úsilí, tak jsem si najednou všiml takovýho divnýho pohybu v patře, kam vedly schody do sednice. Nejdřív jsem se lekl, že je to pan otec. Ale nebyl. Ten pohyb byl takovej divnej, takovej

Aldara mu něco šeptem vysvětlila do ucha.

„Tak přízrak, říkáš?“, nadechl se barbar a vypjal hrud', „Tak se na něj podíváme...“.

Bylo to čiré bláznovství, ale ti dva, Aldara s Jáchymem, který ještě ke všemu vedl svěceného koně, spěchali za rozevlátým barbarem, jenž si to neohroženě štrádoval po cestě z města. Tam, kde uhýbala stezka vyjetá vozovými koly do polí, Darghaz bez dlouhého rozmýšlení odbočil. Zvuk rohu zaslechl ještě několikrát. Potom barbar zdvihl zařatou pěst a zaujatě ustoupil do vysoké pšenice. Jáchym oněměl, Aldara Habánová mlčela jako pěna už od vsi. Honilo se jí hlavou, zda rozhodnutí následovat toho krásného svalnatého muže není skutečně poněkud šílené. Barbar zřejmě zaslechl něco, co ti druzí dva ne, jeho cvičené uši jej nezklamaly. Strnul a napřímil slechy. Někdo tím polem běžel. Sehnul se jako na číhané a vytáhl meč.

Blížily se kroky, byl to samotný člověk a běžel. Prchal. Přesto barbara trochu mátló, že nikoho nevidí. Měsíc svítil jako rozlitý krajáč mléka. Když už zřetelně zaslechl běžcův zrychlený dech, rozpráhl se a plochou stranou oceli udeřil v tušené výšce protivníkových holení. Pokud to nebyl hobit nebo skřet, to by mu rozbil lebku na kaši. Ale skřet to nebyl, muž zařval bolestí a upadl do mdlob. A stejně jak jej rychle obestřely mdloby, pomínula jeho neviditelnost. Byl to muž v kutně přepásané konopným provazem obutý do kožených sandálů. Daleko, asi dvě míle odtud, zadul táhlý kvil rohu. Průzkumníci svlékli bezvládného mnicha z kutny, pod kterou se ukázal být zcela nahý.

„Bafni koně a vovez chlapa na Vrábél“, přikázal Darghaz Jáchymovi, když ucítil příležitost, jak se protivného vesničana s vidlemi zbavit, „My to tady s Aldarou zatím vohlídáme“.

Venkoval se zatvářil překvapeně, ale vzápětí se jeho tvář rozzářila úsměvem. Byl nadšený, že mu ten silný válečník svěřil tak důležitý úkol.

Zánik Lokvartova přízraku

„A ty jseš, do háje zelenýho, jako kdo?“, rozkřikl se Otakáro Vesta na muže s vidlemi, který do trůnního sálu dovlekl spoutaného nahého muže s roubíkem kolem úst. Jediné mimotělní kusy zajatce tvořily sandále, roubík a pouta na rukou, za něž provizorně posloužil opasek. Družinového pyrofora nejvíc rozčílilo, že kvůli tomuhle neodbytnému drnohryzovi musel přerušit destilaci.

„Já jsem Jáchym, rybář Jáchym... Jáchym z Luže“, odvětil zmateně vesničán, „Pracuju pro pana Barbaru a ten pan Barbar mě sem poslal s timhle zajatcem“.

„A pan Barbar, to je kdo!?!“, zamračil se Nif Bouřlivák.

„No ten pan válečník vod Aldary Habánový ze Salaru...“.

„Darghaz...“, odušil trpaslík Grub. Vesničán Jáchym vysvětlil, co se přihodilo a jak k nahému muži přišli. Táhlo na půl dvanáctou, půl hodiny do půlnoci. K rychlému výslechu zajatce se dostavili i Otmar Kalivoda se setníkem Harbalífem. Ten nahatý muž, který přiběhl z polí v mnišské kutně a byl ráznou ranou barbarovou uvržen do mdlob, ani žádným mužem nebyl. Byl vlastně kluk. Mladík k smrti vyděšený. Říkal si Olen Kostřava a teď se podle svých slov nacházel na útěku. Na útěku z Učení Kalyjáše Lokvarta, na útěku před Cholomarem Perkeltem, kterému se v kraji říká Pošťák. To právě on, Pošťák, který od svého posledního návratu z Rastu působil značně roztržitým a nervózním dojmem, si v podvečer nechal zavolat dva z učňů, Olena Kostřavu a Vojena Mikluše, a pověřil je důležitým úkolem. Nařídil jim vytrátit se bez povšimnutí z bývalého vanškrodského kláštera tak, aby ani Murion Sebeš, ani nikdo jiný nepodlehli podezření. Bylo jim dokonce dovoleno podstoupit nepovolený magický transfer. Měli dojít ke Klovačské slati a tam troubením na Perkelťův pošťácký roh vybudit Lokvartův přízrak, vylákat jej z útrob bažin. Potom měli prchat a troubit, prchat magicky urychlení směrem k vrábelskému hradu. Pelášit tak rychle, aby je Přízrak nedokázal dostihnout a pozřít, avšak

pořádku. Ne že bych se chtěl vytahovat, to rozhodně nemám ve zvyku, jsem spíš takovej skromnej akademickéj typ, ale musel jsem působit tuze důstojně. Jo a stodola už taky dohořela.

Skupina pronásledovatelů jednoho lumpa zabila, jednoho dopadla živýho a jeden jim utekl. Ten mrtvej, kterýho přivlekli na koni, byl ošklivě popálenej, takže bylo jasné, že ho dostal Jonas. A syn knihovníkův teď mával předmětem doličným, což byla nechutná zakrvácená struna, kterou určitě předtím dostali toho našeho krolla a nadšeně principi oznamoval, že teď se bude vyslýchat. A měl u toho takovej dost krvelačnej výraz. Takže abych to shrnul. Místo abychom teď někde v poklidu maširovali na turnaj v Nabatelu, tak jsme v nějaký díře, vychýlený vod cesty, královskéj gardista je mrtvej a my budeme dělat nevím co. Teda bude se vyslýchat, až se na to Jonas vyspí. Nechci to připomínat, ale já to říkal. To jenom pro pořádek a pro dějiny.

Hranice - část čtvrtá

Jorchen Kierke

Ptáčnickův výslech

Nurnští se semkli kolem oslepeného druida a zahrnuli jej palbou otázek, podporovanou šťouchanci do žeber. Výslech v této podobě se jevil být poněkud neuspořádaným, ale Ieronýmus, který zajatcovy myšlenky dále bedlivě kontroloval, dodával výslednému obrazu pokud možno řád a lad. Skákal druidovi do řeči a doplňoval, co zaniklo v hluku, vytanulo nepřesnou formulací či úmyslným zamlžením. A celou tu dobu zíral na středobod Ptáčnickovy myslí, v němž se tyčily otevřené pytle šlehající zlatými a stříbrnými pablesky světla.

Haranda Ptáčníka před několika lety objevil Karmal Vrábelský, všiml si jej na rastsčém jarmarku, kde druid slavil úspěch se

svým nebezpečným vystoupením s Emílií. Lezl té potvoře neohroženě do chřtánu a lidi se nemohli vynadávat. Ženské ječely, chlapi jásalí a děti se na to divadlo dívaly zpoza sukní svých děsem pobledlých matek. Líbilo se mu, jak to umí se zvířaty, alespoň si to tenkrát myslel. Nabídl mu práci na vrábelsčém polesí a slovo dalo slovo. Teprve mnohem později se Harand Ptáčník dověděl, že pán Karmal si jej nevybral, ale že byl nutkán jej oslovit. Byl nutkán kvůli březí Emílii, varaní samici, kterou si i s jejím dospělým již potomkem a otcem jejích budoucích vajec přivedl z Rhyzorských hor. Z armidenských hor, kde se Harand narodil a dospěl, a kde pro něj v dospělosti začala být půda horká. Když přišel čas volby, zvolil špatnou stranu, a to se v Armidenu nepromíjí. Armidenské zákony jsou tvrdé a nelítostné.

Karmal Vrábelský byl divný náladový muž, teprve později se měl Harand Ptáčník dovědět, že vrtkavé nálady nevycházejí z vrábelského pána samého, ale že je obětí, stejně jako všichni ti, kteří s ním nějakým způsobem zkřížili cestu. Ale vyhlídky, které pán Karmal tehdy v Rastu Harandovi a jeho rodině nabídl, nebylo možné odmítnout. Natolik se zdály být nadějnými. Armidenský druid se stal svědkem vyhánění dřívějšího polesného, jehož měl nahradit. Veřejným zstuzením Kramzacha Korce se tenkrát upřímně bavil. Stačilo už jenom vyhnat jeho puch z lesů a převzít pevně otěže. Nový správce honitby byl často zván na Vrábel a tam poznal Kalyjáše Lokvarta, muže propadlého vědě a takřka nezdravému zájmu o pána kraje. Později Harand pochopil, že i pan Lokvart byl obětí, i on byl přiváben a nakonec došel konce dalekosáhle horšího než hradní pán a jeho rodina. Ten muž se zajímal o Karmalův náhrdelník, náhrdelník, který nebylo možné nespojovat se vším zlem a podivnostmi, jež se kolem jeho nositele děly, a děje budoucí stahovaly se kol šperku jako mračna. Kalyjáš Lokvart přišel z Nurnu, byl učencem jakéhosi slovutného ústavu, uznávaným theurgem. Proč se učenec o šperk začal zajímat, to Ptáčníkovi nebylo jasné, ale

předsudky úřadů a bohatého měšťanstva. Když se začal blíže zajímat, zjistil, že to Sebešovo učení, které se vlastně nazývá Učením Kalyjáše Lokvarta, sídlí nikoli ve Vlandrech, ale ve Vanškrodu, to jest v kraji, kde se Marko narodil. Mladý muž neváhal a rozhodl se sebrat ženu a těch pár věcí co mu zbylo a pokusit se znovu najít ztracené štěstí.

„A kde je vlastně ta tvoje žena?“, zeptal se Babačan Borůvka.

Marko zoufale přiznal, že mu ji unesli v Plyji. Při svém útěku z Marrburku zamířili nejkratší cestou k Vanškrodu. Nechali se převézt přívozem přes Aydaru a ubytovali se v plyjské nálevně. Pojedli a popili a když se Marko probral z mrákot, cítil plíseň, moč a všude kolem byla tma. Žena ležela ve vedlejší cele. Marko měl ale štěstí, Hiršl zůstal tam, kde zadřepal po příjezdu. Neviditelný před hospodou. A Marko Žluč vnímal obrazy, které mu Hiršl vnukal.

„Hiršl?“, ozval se Ieronýmus, „To méno mi něco říká“.

„Ten jeho animálio, co nás vobleskoval v Korebě“, připomněl Grub, „Dáblík, co už je z něj rozblemclá hromada rosolu“.

„Aha...“.

Marko díky Hiršlovým vizím získal představu, kde se nachází, a provedl magický transfer. Vzal do zaječích a uprchl do nedalekého lesa. Chtěl se dát do pořádku a pro Emmu se vrátit později, až bude při síle. Jenže ona už tam potom nebyla.

„Pro Emmu?“, zamračil se Ieronýmus.

„Tak se jmenuje“, pokrčil rameny Marko.

Babačan zalistoval v nějakých zmuchlaných papírech, které vylovil z tlumoku.

„Neříkej ti náhodou Mlučem?“.

Zajatek zkoprněl. Krve by se v něm nedořezal.

„Kdo má jako bejt ten Mlučem?“, nechápal Fenx Worna.

Takové jméno Šedovan jaktěživ neslyšel. Zato ostatním konečně začínalo

pomalů svítat.

„Marko Žluč řečenej Mlučem“, zamračil se Babačan, „Kriminálník, vyděrač a vrah...“.

„Vrah Julka Pírka!“, vyštěkl flašinetář Ieronýmus.

„Emma Nostrilová není žádná tvoje žena, smradel!“, houkl Grub po štangrovsku, „Tys tu ženskou prachsprostě unes!“.

To už začalo svítat i Otmaru Kalivodovi.

„Teď všechno vyklopíš, nebo na tebe zavoláme Lubinu!“, zařval Nif Bouřlivák.

Marko Žluč se zhoutil a bez okolků přiznal, že plánoval s Emmou v Plyji zůstat a počkat, dokud se neobjeví Johana Hřibalová s penězi. Asi se tehdy v plyjsčém lokále musel prořeknout. Nejspíš o Hřibalce padla nějaká zmínka. Že na ni čekají, že by se tu měla objevit. Johana Hřibalová se ale nikdy neukázala. Když Mlučem uprchl z Plyje, nalezl útočiště a přístřeší ve vypáleném mlýně na řece Luži. Posílal neviditelného Hiršla pátrat po Emmě, aby našel, kde ji Plyjští drží, a pomohl jí na svobodu. Po Emmě se ale slehla zem.

„Určitě ji tam někde schovávají a je postavený na jisto, že jim řekla, že byla unesená a že je za ní slíbená odměna“.

„Proč si to myslíš?“.

„Hiršl dal na dveře Porejtova lokálu vzkaz. A objevila se tam odpověď“.

Salihoudovic rodina, jejíž součástí byl i jistý Porejť Kalvach, si nárokovala trojnásobek původní ceny, kterou Mlučem požadoval po Hřibalové jako odškodnění. Takže Emma musela mluvit. Mlučem se ale nedal, unesl jednu z vesnických dívek. Takovou retardovanou holku, těžko říct v jakém vztahu ke komu z Plyje vlastně byla. Nedokázal z ní dostat nic víc, než jméno. Byla tak pitomá, že s Hiršlem vlastně odešla dobrovolně. Ve mlýně holku spoutal a držel v zajetí. Dál posílal Hiršla se vzkazy požadujícími výměnu kus za kus.

„Vůbec těm drnohryzům holka nestála za odpověď“.

Takže se Mlučem nakonec rozhodl

osvobodil duše a v konečném důsledku pochopil, že spustil něco, co je nevratné. Těla pro transfer duší učenému theurgovi obstaral Cholomar Perkelt. Jednalo se o představeného vanškrodského kláštera otce opata Kalvaria a otce Cypriána. Přivezli je na Vráběl s Murionem Sebešem mrtvolně ztuhlé a nebylo žádného sporu o tom, že oba vysoce postavení mniši zemřeli násilnou smrtí. Kalyjáš Lokvart vykonal obřad transferu a nakazil se. Nakazil se něčím, čemu se říká larvální intruze. Larva.

„Červ v mozku...“, vysvětlil Harand Ptáčník, „Mozkožer... Všechno se zprvu zdálo bejt v nejlepším pořádku...“.

Ano, v nejlepším pořádku. Karmal Vrábelský se cítil lépe, přestal slyšet hlasy, které jej dosud dnem i nocí pronásledovaly. Kalyjáš Lokvart působil unaveně, rozstonal se, ale zdálo se, že je jen vyčerpaný po psychické strance a musí pouze znovu nabýt sil. A otec opat Kalvarius s Cypriánem byli živí jako dříve, do tváří se jim částečně vrátila barva. Setrvali na Vrábělu a hovořili s pánem o víře v Zuna a jeho dobrotivou náruč. Jenže Lokvartův stav se začal prudce zhoršovat a Murion Sebeš seznal, že s jeho dřívějším chleboďárcem není něco v pořádku. Svoje pochybnosti o Lokvartově horšícím se duševním zdraví tlumočil Cholomaru Perkeltovi, ale ten se namísto jakékoli pomoci rozhodl okamžitě Vrábělu opustit. To samé onedlouho učinil i Murion Sebeš. Seznal, že Kalyjáš Lokvart je ztracený, že jeho osud je zpečetěn. Kalyjáš Lokvart se nemohl vyhnout neodvratitelnému. Zešlel, nakonec se stal nebezpečným nejen sobě, ale i svému okolí. Uprchl z vrábelského hradu, všude před ním zavírali dveře. Nakonec našel útočiště na Klovačské slati. Tam postupně v odloučení od lidí zešlel nadobro, trvalo to několik let. Larva strávila jeho mysl, tělo, a nakonec pozřela i duši, respektive to lidské z ní, co ještě zůstalo. Zbylo jen čiré zlé animální reziduum. Mistr theurgie došel ke konci své cesty, stalo se z něj to, co je dnes nazýváno Lokvartovým přízrakem. Čiré ryzí reziduum, nerozložitelný zbytek existence.

Karmala Vrábelského po čase také

opustili i oba zmrtvýchvstalí Zunovi kněží. Vrátili se do svého působiště ve Vanškrodu. Hradní pán převzal vládu nad sebou samým. Zdánlivě. Na nějaký čas. Potom se však tajemné neodbytné hlasy ozvaly znovu. Všudypřítomné šepoty, ustavičná nutkání.

Ptáčník byl přesvědčen, že za těmi hlasy stál Cholomar Perkelt a jeho pletichy. Usoudil, že si ten nebezpečný muž nějakým způsobem naklonil otce opata Kalvaria, že jej dokázal přesvědčit. Že jej přesvědčil a omotal si jej kolem prstu. Že si vzkríšeného Zunova služebníka nakonec podmanil.

„Perkelt vždy dokázal, co si umínil“, pravil Harand Ptáčník, „Toužil se zmocnit vanškrodského kláštera a zmocnil se jej. Toužil ovládnout vrábelský stolec a nakonec jej ovládl...“.

Karmalův pád byl neodvratitelný. Vrábelský šlechtic přestal panovat, vydávat důležitá rozhodnutí. A ta, která vydával, pozbývala nejmenšího smyslu. Propadl depresím. Uzzamkl se do sebe, stranil se rodiny, vytvořil hráz, která jej stejně beztak nemohla spasit. Někdy v té době byl Ptáčník požádán, aby se s Cholomarem Perkeltem setkal ve stavení erbertského starosty Lomara Švece. Záhy správce panského polesí pochopil, že Švec už se rozhodl a že se Pošťákovi slepě oddal. Cholomar Perkelt se dostavil a víceméně nedal Harandu Ptáčníkovi na vybranou. Buď se bezvýhradně poddá jeho vůli, nebo zemře. Nabídl druidovi finanční zajištění a jistou míru samostatného rozhodování. Pokud dodrží zásady, stanovené z Vanškrodu. Tedy zásady, které stanovil Pošťák osobně. Ptáčník si vzal čas na rozmyšlenou, ale nezbylo mu, než podmínky skutečného pána kraje přijmout. A navrhovaný obchod se oproti alternativním vyhlídkám nakonec jevil být více než zajímavým.

Ieronýmus Flašinetář šeptem znovu upozornil vůdce, že Harand Ptáčník je otrokem peněz, kolem nichž se otáčí jeho svět a jimž je ochoten obětovat i to nejcennější, co vlastní. Tedy rodinu, přátele a nakonec i vlastní bídný život.

„Je to ubohej otrok vlastního mamonu“, zopakoval kouzelník Nifovi do ucha.

Ptáčníkovi byla svěřena oblast panských lesů a Erbertu se Salarem. Mohl si dělat, co se mu zlíbí, pokud neovlivní Perkeltovy zájmy. A skutečné zájmy toho muže Ptáčníkovi částečně unikaly. Snažil se nepřekážet a zajistit to, co víc než zřetelně pochopil. Tedy že Ptáčník nemá zájem, aby Erbertští a Salarští migrovali, aby se stěhovali jinam. A že především netouží, aby se po kraji potulovali cizí lidé. Takoví měli beze stopy zmizet. Vlastně ani to není přesné. Jejich mrtvá těla zmizet neměla, ty si nárokoval vanškrodský klášter, vlastně Lokvartovo učení, v němž jej Pošťák přebudoval a jež teď vedl. Za mrtvá těla cizáků se Perkelt odměňoval penězi. A také za těla zemřelých venkovanů i dřívější zachovalé ostatky z vesnických krahovů. Na práci si Ptáčník přivedl tlupu horských krollů, příslušníků primitivních gwendarronských horských kmenů, kteří v království za plnoprávné Gwendarroňany nikdy považováni nebyli. Divokým horalům ostatně v jejich jednoduchosti nějaký význam občanství a z něj vyplývajících práv a povinností vůči koruně naprosto unikal. Zimy v horách bývaly kruté a Ptáčník Divokým nabídl jídlo, bezpečná tábořiště, právo omezeného lovu a pocit moci. Lid kraje naopak ujařmil prací a vnucením pocitu závislosti. Stačilo nemnoho. Až se sám divil, jak je to v dané situaci vlastně snadné. Spousta deště a výtrusy houby hnané větrem. Paličkovici se v mokré pšenici dařilo. Stačilo klasy nenechat vyschnout, občas zaříkáním přivolat dešť. Během pár let se náказа rozšířila jako mor, který jako první vybil hospodářská zvířata. Vesničané se stali potravně závislími, závislími na jeho milodarech. A lacinými potravinami je zásoboval i Cholomar Perkelt. Ptáčník se však Pošťákovy rozpínavosti obával a rozhodl se postupně rozšířit les až k vlanderské hranici. Lidé z okolí proň pracovali a vysazovali stromy rychlerostoucích akátů, bříz a olší. Na takový les, řídký a nevhledný, nebyl hezký

pohled, ale les to přeci jenom byl. V lese se Ptáčník cítil bezpečně, mnohem bezpečněji než tam na planinách. V lese se cítil být skutečně silný. A mínil v rozšiřování lesa pokračovat, dokud mu Pošťák neřekne jednou provždy dost.

Nurnští při druidově doznání křivili tváře opovržením.

„Potom zřejmě kalich beznaděje přetekl...“, řekl Harand Ptáčník.

Karmal Vrábelský, kterému nakonec odmítl poslušnost i erbertský starosta Švec a donášel naň, podlehl stihomamu. Stihomam jej cele pohltil. Harand Ptáčník byl přesvědčený, že Cholomar Perkelt vrábelskému pánu razantně vysvětlil, že nesmí opouštět hrad a co se stane, pokud jeho přání poruší. Karmal nadobro zešlel. Sáhł na životy lidí, kteří jej dosud nedokázali opustit. Povraždil své blízké i zbytek služebnictva a nakonec ukončil život vlastní skokem z věže. Pohřben byl bez obřadu na erbertském hřbitově v rodové hrobce. Ale ani tam však nebožtíkově rozbité tělo nepobylo dlouho. Harand Ptáčník Karmalovy ostatky zpeněžil ve Vanškrodu. A nechal si Palašův šperk.

„Jako vzpomínku...“.

„Lže“, sykl Ieronýmus.

„Ale Cholomar Perkelt si pro náhrdelník přijel...“.

To byla podle Ptáčníka první vážná roztržka, kterou spolu ti dva měli. Kvůli tomu zlatému řetězu. Pošťák dal druidovi jasně a zřetelně najevo, že Meziřečí se všemi movitými i nemovitými věcmi, se všemi ukoptěnými dušemi živých i mrtvých, patří výhradně jemu. O předurčení a osudech všech těch ubožáků už bylo rozhodnuto.

Výslech skončil. Harand Ptáčník, objekt zhnusených pohledů, byl stráží odveden do hradního vězení.

Výpověď Marka Ž.

„Mám pořád takovej nutkavej pocit, že jsem vo tom Palašovi už někdy někde něco čet“, pravil Babačan Borůvka se zachmuřenou tváří, „Jenom si nemůžu vzpomenout, kde.